

ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΣ ΚΑΙ «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ»

Του Πρωτοπ. Κυριακού Τσουρού
Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπί τῶν Αἵρέσεων

(α' μέρος)

1. Αποκρυφισμός

Ὁ Αποκρυφισμός ἢ Αποκρυφολογία, ὅπως δηλώνει καί ἡ ἴδια ἢ ἐτυμολογία τοῦ ὄρου, εἶναι ἡ μελέτη τοῦ «κεκρυμμένου», τοῦ ἀπόκρυφου καί συγκεκριμένα τῶν ἀπόκρυφων δυνάμεων τῆς φύσεως καί τῆς ἀπόκρυφης γνώσης.

Σύμφωνα μέ ὄρισμό ἐκπροσώπου τοῦ χώρου αὐτοῦ, «Αποκρυφισμός (*Occultismus*) εἶναι ἡ Ἐπιστήμη πού μελετᾷ πᾶν ὅ,τι εἶναι κεκρυμμένον (*Occultum*), συνεπῶς ὅλα τὰ προβλήματα τῆς φύσεως, τὰ μὴ εἰσέτι λελυμένα ὑπό τῆς ἐπίσημης Ἐπιστήμης. Εἰδικώτερον ὁ Αποκρυφισμός ἐπιδίδεται εἰς τήν ἔρευναν τῶν ἀνωτέρων τοῦ ὑλικοῦ πεδίου κόσμων ὅπως τό αἰθερικό, τό ἀστρικό πεδίο. Ἀπό Θεοσοφικῆς ἐπόψεως ὁ Αποκρυφισμός εἶναι σύνολον μεθόδων ἀποβλεπουσῶν εἰς τήν ἐφαρμογήν εἰδικοῦ τρόπου ζωῆς»¹.

Παρόμοιος εἶναι καί ὁ ὄρισμός τοῦ Αποκρυφισμοῦ ἀπό τήν Τεκτονική Ἐγκυκλοπαίδεια: Αποκρυφισμός ἢ ἀποκρυφολογία εἶναι «Ἡ περί ἀπορρήτων διδασκαλία καί ἡ ἀσχολία περί ἀποκρύφους δυνάμεις τῆς φύσεως καί τοῦ πνεύματος. Κατά τούς ἀποκρυφολόγους εἶναι τό σύνολον τῶν γνώσεων διά τῶν ὁποίων καθορίζεται τό ἀόρατον ἀπό τοῦ ὄρατοῦ, ἡ ἰδέα ἀπό τῆς μορφῆς»².

Ὁ Parus, γνωστός ἀποκρυφιστής «διδάσκει ὅτι ἡ ἀποκρυφολογία εἶναι ὄχι μόνον ἡ κεκρυμμένη ἐπιστήμη, τῆς ὁποίας δηλ. ἡ ἐσωτερική ἔννοια δέν ἀπεκαλύπτετο εἰς τό πλήθος, ἀλλά καί ἡ ἐπιστήμη, ἡ προσπαθοῦσα ὅπως ἀποκαλύψει τό ἀόρατον διά τοῦ ὄρατοῦ»³.

Σύμφωνα μέ ἄλλο ὄρισμό, ὡς Αποκρυφισμός θεωρεῖται «μεγάλο πλήθος πρακτικῶν πού ἐπεκτείνονται ἀπό τήν ἀστρολογία εἰς τήν ἀλχημεία, ἀπό τήν ἀπόκρυφη ἰατρική εἰς τήν μαγεία ἢ μέ ἄλλα λόγια ἐπιστήμες πού στηρίζονται (θεμελιώνονται) στήν ἀρχή ὅτι ὑπάρχουν ἀναλογίες καί σχέσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί ἄλλων ὄντων (ὑπάρξεων) ἢ ἄλλων διαστάσεων»⁴.

Ὁ Καθηγητής Γεώργιος Μπαμπινιώτης ὀρίζει τόν Αποκρυφισμό ὡς «τό σύνολο θεωριῶν καί πρακτικῶν πού ἀπορρέουν ἀπό τήν πίστη σέ ἀπόκρυφες ιδιότητες τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς φύσης, οἱ ὁποῖες δέν μποροῦν νά γίνουν ἀντιληπτές καί κατανοητές λογικά καί ἐπιστημονικά, ἀλλά μόνο μέ διαλογισμό καί ἄσκηση»⁵.

Ὑπογραμμίζουμε τά βασικά χαρακτηριστικά πού ἀποδίδουν στόν ὄρο οἱ ἴδιοι οἱ ἀποκρυφιστές:

3. Αὐτόθι.

4. Barbara Riva, *Il New Age fra secolarizzazione e nostalgia*, Cesena 1997, σ. 105.

5. Γ. Μπαμπινιώτη, *Λεξικό τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γλώσσας*, Αθήνα 2002, σελ. 245.

1. Πέτρου Γράβιγγερ, Ἐγκυκλοπαίδεια Ἐσωτερισμοῦ καί ἀποκρύφων γνώσεων, τόμ. Α', Αθήναι 1974, σ. 309.

2. Νέστορος Λάσκαρι, Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς, Ἐν Αθήναις 1951, σ. 123.

α) ὅτι ἀσχολεῖται μέ ἀπόκρυφες δῆθεν δυνάμεις καί πραγματικότητες τῆς φύσης καί τοῦ ἀνθρώπου, τῶν ὁποίων ἡ ὕπαρξις δέν εἶναι δυνατόν νά ἐλεγχθεῖ ἐπιστημονικῶς.

β) Ὅτι εἶναι τάχα «φυσική ἐπιστήμη» παράλληλη μέ τήν «ἀκαδημαϊκή ἐπιστήμη» καί μελετᾷ τά «φυσικά φαινόμενα» ἐκεῖνα «τῶν ὁποίων αἱ αἰτίαι δέν δύνανται νά ἐξηγηθοῦν διά τῶν μέχρι σήμερον γνωστῶν φυσικῶν νόμων»⁶.

γ) Ὅτι κατέχει γνώσεις ἀπόκρυφες καί μυστικές γιά νά καθορίζει «τά ἀόρατα ἀπό τά ὄρατα, τήν ιδέαν ἀπό τήν μορφήν»⁷.

δ) Κάνει λόγο γιά αἰθερικό καί ἀστρικό πεδίο καί αὐτά τά συνδέει ἀνθαίρετα μέ τή ζωή καί τίς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, ὑποστηρίζοντας ὅτι, κατ' ἀναλογία, ὅ,τι συμβαίνει «ἄνω» συμβαίνει καί «κάτω».

Ἐπομένως, σύμφωνα μέ τούς ἰσχυρισμούς τῶν ἀποκρυφιστῶν ὁ Ἀποκρυφισμός μελετᾷ καί ἐρμηνεύει φαινόμενα καί ὑπαρκτές δῆθεν δυνάμεις πού δέν μποροῦν νά διαπιστωθοῦν καί νά ἐρμηνευθοῦν μέ τήν ἀκαδημαϊκή ἐπιστημονική σκέψη καί ἔρευνα. Καταχρηστικά λοιπόν, οἱ ἀποκρυφιστές τόν ὀνομάζουν «ἐπιστήμη». Οὐδεμία σχέση ἔχει ὁ Ἀποκρυφισμός μέ τήν ἐπιστήμη.

Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος παρατηρεῖ ὅτι ὑπάρχουν δύο εἶδη Ἀποκρυφισμοῦ, ὁ θεωρητικός καί ὁ πρακτικός. Στόν θεωρητικό Ἀποκρυφισμό «βασική ιδέα εἶναι ὅτι ὅλα τά πράγματα εἶναι ἐνωμένα καί ἀποτελοῦν ἓνα μεγάλο ὄργανισμό. Ὑπάρχει μόνο μία συμπαντική Ἀρχή καί τά πάντα βρίσκονται σέ συσχετισμό μέ αὐτή τήν Ἀρχή. Ὁ ἀνθρώπος δέν εἶναι ἐλεύθερος νά προσδιορίσει τή ζωή του, ἀλλά ὑπόκειται σέ ἐπιρροές πού ἐκπορεύονται ἀπό συμπαντικές δυνάμεις»... «Ὁ πρακτικός Ἀποκρυφισμός καλύπτει ὅλες τίς

«ἀπόκρυφες τεχνικές», πού συνιστοῦν τή λεγόμενη «ἀπόκρυφη ἐπιστήμη»... Μποροῦμε νά ἀναζητήσουμε τίς κατάλληλες μεθόδους καί τεχνικές, νά προσεγγίσουμε αὐτές τίς δυνάμεις καί νά τίς χρησιμοποιήσουμε γιά τούς δικούς μας σκοπούς»⁸.

Στό χώρο τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ ἀναπτύσσεται καί ὁ Ἐσωτερισμός. Ἡ διαφορά μεταξύ τους βρίσκεται στό ὅτι ὁ Ἐσωτερισμός προβάλλει διδασκαλίες καί «τεχνικές» πού περιορίζονται «σέ ἓναν «ἔσωτερικό κύκλο», εἶναι ἀπρόσιτες στό εὐρύτερο κοινό καί τελοῦνται μυστικά»⁹.

Ἐξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου, τόσο ὁ Ἀποκρυφισμός ὅσο καί ὁ Ἐσωτερισμός ἀποτελοῦν ἀντιχριστιανικές θεωρίες μέ κοινά χαρακτηριστικά, μέ ἐκεῖνα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ὅπως θά δοῦμε στή συνέχεια.

Στόν Ἀποκρυφισμό ἐντάσσονται πλῆθος ομάδων, τάσεων καί κινήματων, ὅπως: Ἀστρολογία, Ἀνθρωποσοφία, Θεοσοφία, Ἀλχημεία, Ἀριθμολογία, Σαμανισμός, Πνευματισμός, Παραψυχολογία, Channelling, Μαγεία, Μαντεία, Καμπαλά, Χειρομαντεία, Καφεμαντεία, Ὀνειρομαντεία, Οἰονοσκοπεία, Ὑπνωτισμός, ἔξωσωματικές ἐμπειρίες, τηλεπάθεια, Ναῖτες, Ἰλλουμινάτοι, Ροδόσταυροι, Τεκτονισμός κ.ἄ. Κύρια ἔκφραση τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ εἶναι τό λεγόμενο κίνημα τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

2. «Νέα Ἐποχή»

Ἡ «Νέα Ἐποχή» εἶναι γέννημα τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ καί γαλουχήθηκε καί ἀνα-

8. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Ὁ Ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, τεύχ. 1, Ἀθήνα 1994, σσ. 11-12.

9. Αὐτόθι, σελ. 13. Οἱ Ἐσωτεριστές ὑποστηρίζουν ἀντιθέτως, ὅτι ἡ Μαγεία καί ὁ Ἀποκρυφισμός «ἀπορρέουν κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀπό τόν παραδοσιακόν Ἐσωτερισμόν», Π. Γράβιγγερ, ἔ.ἄ. σελ. 7. Βλ. καί Τεκτονική Ἐγκυκλοπαίδεια: ὁ Ἐσωτερισμός εἶναι «διδασκαλία μυστικῆ καί ἀπόκρυφῆ γνώση, ἡ ὁποία εἶναι προσιτή μόνο σέ μικρό ἀριθμό ὁπαδῶν», ἔ.ἄ. σελ. 679. Στήν ἴδια Ἐγκυκλοπαίδεια σημειώνεται ὅτι «Καί σήμερον δέ, ἰδίᾳ μετά τά ἔτη τοῦ πολέμου, εἶναι καταφανεῖς αἱ ἀποκρυφιστικά τάσεις μεταξύ τῶν Ἐλευθεροτεκτόνων», αὐτόθι.

6. Π. Γράβιγγερ, ἔ.ἄ. σ. 309.

7. Τεκτονική Ἐγκυκλοπαίδεια, ἔ.ἄ. σ. 123.

πτύχθηκε κυρίως από τή Θεοσοφία, μητέρα πολλῶν ἀποκρυφιστικῶν ομάδων.

Ὁ ὄρος «Νέα Ἐποχή» δέν σημαίνει ἀπλῶς, ὅπως συχνά ἐκλαμβάνεται, κάτι τό νέο, τό διαφοροτικό. Δέν ἀναφέρεται σέ μιά νέα ἱστορική περίοδο κοινωνικῶν μεταβολῶν ἢ ἐπιστημονικῶν ἐπιτευγμάτων. Πρόκειται περί μιᾶς νέας ἀντίληψης περί τοῦ Θεοῦ καί τοῦ κόσμου, περί τῆς ζωῆς καί τῆς πραγματικότητας, ἕνας νέος τύπος «πνευματικότητας» ἢ «θρησκευτικότητας», μέ ἔντονα συγκρητιστικά, πανθεϊστικά καί παγανιστικά χαρακτηριστικά. «Οἱ ὀπαδοί της ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἕνας νέος τρόπος ἀντίληψης περί τῶν πραγμάτων σέ ὅλους τούς τομεῖς. Στήν ἐπιστήμη, στήν παιδεία, στήν ἰατρική, στήν πολιτική, στήν τέχνη, στήν βιολογία. Θά ἐπιτευχθεῖ μιά σύνθεση ὅλων τῶν ἀξιῶν, γιά νά πραγματοποιηθεῖ ἕνας νέος πολιτισμός καί μιά νέα παγκόσμια συνείδηση: ὅπως μιά νέα Ἀναγέννηση»¹⁰.

Ἡ «Νέα Ἐποχή» δέν εἶναι μιά συγκεκριμένη δομημένη ὀργάνωση. Εἶναι ἕνα παγκόσμιο ρεῦμα ἢ δίκτυο ομάδων καί ὀργανώσεων (ὄχι μόνο θρησκευτικό), πού στηρίζεται στόν Ἀποκρυφισμό καί στήν Ἀστρολογία. Εἶναι συνονθύλευμα ἀνατολικῶν θρησκευτικῶν, ἀρχαίων μυστηρίων καί Ἀποκρυφισμού.

Ἡ Marilyn Fergusson, βασική ἐκφραστής τῆς «Νέας Ἐποχῆς», τήν ὀνομάζει «συνωμοσία τοῦ ὑδροχόου»¹¹ καί «κίνηση πού δέν ἔχει ὄνομα»¹². Τήν ἔχουν ἀκόμη χαρακτηρίσει ὡς «δίκτυο δικτύων», πού «συγκεντρώνει πρόσωπα πού συμμαρίζονται τήν ἴδια ἀποψη γιά τόν κόσμο, οἰκολογική καί συμπαντική». Ἐπίσης, ὡς «γλυκειά συνωμοσία»¹³. Οὐσιαστικά, πρόκειται γιά

πολύπλοκο φαινόμενο «νέας θρησκευτικότητας», πού δημιουργεῖ μιά σύνθεση ἢ μᾶλλον ἕνα συγκρητισμό ρευμάτων, κινήσεων καί τάσεων ποικίλων πού δέν εἶναι καθόλου «νέα»¹⁴. Ἄλλος ἐρευνητής τοῦ φαινομένου τήν ὀνομάζει «hot dog “tirpieno di tutto”» (σάντουιτς μέ γέμιση ἀπ' ὅλα)¹⁵.

Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος τήν ὀνομάζει «δίκτυο, πού ἐνώνει ἄμμεσα ἢ καί ἔμμεσα μέ πολύ χαλαρό δεσμό ἑκατοντάδες ομάδες... ἢ τάση πού εἰσχωρεῖ σέ ὅλους τούς τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς»¹⁶.

Βασικοί ἐκφραστῆς τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ὁ David Spangler, ὀνομαστός ἡγέτης της γιά τρία χρόνια καί συνυπεύθυνος στό νεοεποχίτικο ἴδρυμα Findhorn, στό ὁποῖο προσεχώρησε τό 1970, ἐρχόμενος ἀπό τό Esalen τῆς Καλιφόρνια καί συνετέλεσε ἀποφασιστικά στήν ἐξάπλωση τοῦ κινήματος στήν ἀμερικανική ἥπειρο καί ὁ Φρίτζοτ Κάπρα (Fritjot Capra), πού συνέγραψε τό βιβλίο «Τό μεταβαλλόμενο σημειο».

Ὡς ἔτος γεννήσεως καί ἐκκινήσεως τῆς «Νέας Ἐποχῆς» θεωρεῖται τό 1962, μέ τήν ἴδρυση τῆς «οἰκολογικῆς κοινότητας» τοῦ Findhorn στή Β. Σκωτία, πού θεωρεῖται τό «παγκόσμιο χωριό» καί τό κέντρο τοῦ κινήματος. Τό κίνημα μεταφέρθηκε στό Esalen τοῦ Λός Ἄντζελες τῆς Καλιφόρνια, τό ἴδιο ἔτος¹⁷. Ἰδρυτές του ὑπῆρξαν οἱ ἐξέχοντες μαθητές τῆς θεοσοφίστριας Ἀλίκης Μπέιλυ, Sheena Govan, Dorothy Maclean, Peter Caddy καί Eileen Combe¹⁸.

Στή «Νέα Ἐποχή» ἐντάσσονται, πλὴν τῶν ἀποκρυφιστικῶν κινήσεων καί ομά-

14. Βλ. Pierluigi Zoccatelli, *Il New Age, Collana Religioni e movimenti*, diretta da Massimo Introvigne, Torino 1998, σ. 19

15. Αὐτόθι, σ. 27.

16. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, *Αποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός καί «Νέα Ἐποχή»*, Ἀθῆναι 1993, σ. 11.

17. Βλ. Pierluigi Zoccatelli, ἔ. ἀ. σσ. 36-37.

18. Αὐτόθι.

10. Jean Vernett, *La Nuova Era*, Roma-Bologna 1998, σ. 4.

11. Τόν τίτλο αὐτό φέρει καί τό βιβλίο της «*The Aquarius conspiracy*».

12. Giuseppe Ferrari, *Che cos' è il New Age*, περιοδικό *Religioni e Sette nel mondo*, anno 2, numero 1, 1996, σ. 15.

13. Jean Vernett, ἔνθ. ἀνωτ., σ. 10.

δων πού αναφέραμε προηγουμένως, και διάφορες γκουρουϊστικές, ινδουϊστικές, βουδιστικές, νεογνωστικές οργανώσεις, ψυχολατρείες και «ψυχοθεραπείες», θετική σκέψη, «άνορθόδοξες θεραπείες» και τεχνικές, ισλαμικές αίρετικές κινήσεις και κινήσεις πού προωθοῦν τήν ἀναβίωση πρωτόγονων θρησκευτῶν και ἀρχαίων μυστηρίων, νεοπαγανιστές, οὐφολόγοι και θρησκευτικές δοξασίες ἀνατολικῶν θρησκευτῶν, ὅπως γιόγκα, διαλογισμός μετενσάρκωση και ὅλα τά εἶδη τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ¹⁹.

Τά πιό γνωστά σύμβολα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι τό οὐράνιο τόξο, πού θεωρεῖται ὡς γέφυρα μεταξύ τοῦ ἀνθρώπου και τοῦ συμπαντικοῦ «θείου», ἡ σβάστικα και ὁ οὐροβόρος ὄφις τῆς Θεοσοφικῆς Σχολῆς.

Βάση τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ἡ Ἀστρολογία.

Κατά τούς ἀστρολόγους, τό ἡλιακό μας σύστημα γιά νά ὀλοκληρώσει μία περιστροφή γύρω ἀπό ἕνα «κεντρικό ἥλιο», ἀπαιτοῦνται 25.900 ἔτη περίπου. Αὐτή ἡ περίοδος διαιρεῖται σέ δώδεκα ἴσα μέρη, τά «ζώδια», καθένα ἀπό τά ὁποῖα ἀντιστοιχεῖ σέ μία «Ἐποχή ἢ Διανομή»²⁰. Ὁ ἥλιος γιά νά «περάσει» ἀπό τό ἕνα «σημεῖο» στό ἄλλο χρειάζεται 2157 ἔτη περίπου, πού ἀποτελοῦν τήν κάθε «Ἐποχή». Αὐτό τό «πέραςμα» δέν εἶναι ἄμεσο. Χρειάζονται 500 περίπου ἔτη «ὥστε οἱ ἐπιρροές ἑνός σημείου (ζωδίου) νά ἀντικαταστήσουν ἀπολύτως τίς ἐπιρροές τοῦ ἄλλου»²¹.

Κάθε «Ἐποχή» ταυτίζεται μέ ἕνα «ζώδιο», ἀπό τό ὁποῖο ἐπηρεάζεται και παίρνει τό ὄνομά του. Κατά τούς ἀστρολόγους, τήν ἐποχή τῆς Ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας, ἄρχισε ἡ «Ἐποχή τῶν Ἰχθύων»,

μέ κυρίαρχο τόν Χριστιανισμό και μέ «μεσσία» τῆς τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὡς περίοδος «περιορισμοῦ και στενότητας». Ἡ ἐποχή αὐτή τοῦ Χριστιανισμοῦ τελειώνει κατ' αὐτούς, μέ τήν εἴσοδο στό ζώδιο τοῦ Ὑδροχόου, τῆ «Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου», μέ τόν νέο «μεσσία» τῆς (μᾶλλον μέ τούς νέους «μεσσίες» τῆς), ἡ ὁποία εἶναι ἐποχή «φωτισμοῦ» και «ἐλευθερίας». Εἶναι λοιπόν «νέα» σέ σχέση μέ τήν «παλαιά», δηλαδή τήν χριστιανική. Ἔτσι, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, κατά τούς «νεοεποχίτες» εἶναι μέν «μεσσίας», ἀλλά τῆς «παλαιᾶς» «Ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων». Στή «Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου» τόν ἀντικαθιστοῦν ἢ τόν συμπληρώνουν, οἱ νέοι «ζωντανοί μεσσίες- χριστοί». Αὐτοί εἶναι οἱ σύγχρονοι ἐνσαρκωμένοι ζῶντες διδάσκαλοι, οἱ «ἀβατάρς», οἱ γκουρού, οἱ «μεσσίες - χριστοί», οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν τίς δοξασίες κάθε ὁμάδας και ἀσκοῦν κυριαρχική ἐξουσία πάνω στούς ὀπαδούς τους, καθοδηγώντας τους μέ τή «θεϊκή» αὐθεντία τους, στή «φώτιση». Ἀπό τούς δέκα πέντε μεσσίες -χριστούς τῆς Νέας Ἐποχῆς πού ἐμφανίστηκαν κατά τήν τελευταία 40ετία ἕνας ἢ δύο πλέον ἐπιζοῦν²².

22. «Μεσσίες» ἢ «διδάσκαλοι» ἀποβίωσαντες: Samael Aun Veor - Ἰνστιτούτο Γνωστικῆς Ἀνθρωπολογίας, (1977). L. Ron Hubbard - Σαηεντολογία, (1986). Bhagwan Shree Rajineesh, Osho, (1990). Livranga- Χόρχε Ἀνχέλ Λιβράνγκα - Ν. Ἀκρόπολις, (1991). Νικόλαος Μαριωρῆς - Ὁμακοεῖον, (1993). Κώστας Φωτεινός - Καφέ Σχολεῖο, (1993). David Berg - Μώ - Παιδιά τοῦ Θεοῦ - Οἰκογένεια, (1994). Διονύσιος Δωρίζας - Ἐσωτερικός Χριστιανισμός, (1995). Sri Chinmoy, (2007). Μαχαρίσι Μαχές Γιόγκι - Ὑπερβατικός Διαλογισμός, (2.2008). Satya Sai Baba, (2011). Σρί Ματάτζι - Σαχάτζα Γιόγκα (2011). San Myung Moon - Ἐνωτική Ἐκκλησία, (2012). - «Ἀναληφθέντες διδάσκαλοι» - «Κοσμικοί χριστοί»: Μαϊτρέγια ἢ Μετρέγια, ὁ Κύριος Μαϊτρέγια (= ὁ εὐτυχής, ὁ μακάριος, ὅστις φέρνει εὐτυχία), (βλ. ἐφημ. «Ἀνάδυση» ἀριθμ. 10). Μοριά, διδάσκαλος τῆς Ἑλ. Μπλαβάτσκυ (τόν συνάντησε στίς 12.8.1851). Τζιβάλ Κούλ- Djwhal Khul (διδάσκαλος, ὀδηγός τῆς Ἑλ. Μπλαβάτσκυ). Κούτ Χουμί (μαζί μέ τούς δύο προηγουμένους). Σαιν Ζερμαίν- Saint Germain (ἐμφανίστηκε πρὶν 70.000 χρόνια ὡς βασιλιάς στή σημερινή Σαχάρα και τόν 17^ο αἰώνα ὡς ἀποκρυφιστής). Σανάτ Κουμάρα - Sanat Kumara (Ν. Ἀκρόπολις - ἐνσαρκώθηκε πρὶν ἀπό 18,5 κατομμύρια

19. Βλ. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ὁ ἀποκρυφισμός σστό φῶς τῆς Ὀρθοδοξίας, τεύχη 1-20, Ἀθήνα 1994-1996.

20. Βλ. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός και «Νέα Ἐποχή», ἔ.ἀ., σσ. 7-8.

21. Barbara Riva, μν. ἐργ., σ. 21.

Η «Νέα Έποχή», όπως είπαμε γαλουχήθηκε και προωθείται κυρίως, από τη Θεοσοφική Σχολή της αποκρυφίστριας Έλενας Μπλαβάτσκυ (ιδρύτριας της Θεοσοφικής Σχολής, τό έτος 1875) και από τους διαδόχους της και επαγγέλλεται, εκτός των άλλων, όπως και εκείνη, την εγκαθίδρυση μιας «Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας» (συγκρητισμός). Μιας «θρησκείας» που θά έχει τον δικό της «χριστό», ο οποίος ασφαλώς ουδεμία σχέση θά έχει με τον αληθινό ιστορικό Ιησού Χριστό. Η «νέα» αυτή θρησκεία θά συνάδει και θά έναρμονίζεται με τις δοξασίες και τά «πιστεύματα» της «Νέας Έποχής του Ύδροχόου», αντικαθιστώντας κάθε άλλη θρησκεία.

Οί βασικές διδασκαλίες της «Νέας Έποχής» είναι οί ακόλουθες:

α) Δέν υπάρχει προσωπικός Θεός, Δημιουργός του Σύμπαντος εκ του μή όντος. Ο Θεός είναι απρόσωπος «ένδοσυμπαντικός» και ταυτίζεται με τή «ζώσα ενέργεια του σύμπαντος», τό «Παγκόσμιο ή Συμπαντικό Πνεύμα» ή τήν «Παγκόσμια Συνειδητότητα» ή «Κοσμική Συνειδητότητα» ή «Ζώσα ενέργεια», που προβάλλεται σε ποικίλες μορφές. Τό Σύμπαν, είναι «Έν Όλον» απρόσωπο (έξ ου και «Ολιστική θεώρηση του Σύμπαντος»), έντός του οποίου έντάσσονται ο άνθρωπος και ο «θεός». Θεμελιώδες σύνθημά της αποτελεί τό αρχαίο αξίωμα «Έν τό Πάν», σύμφωνα προς τό όποιο τά πάντα είναι «θεός» στην ουσία και ο άνθρωπος είναι ή τελειότερη έκδήλωση («έκροή») του συμπαντικού αυτού απρόσωπου «θεού», είναι δηλαδή και αυτός «θεός» κατ' ουσίαν. Ο άνθρωπος ταυτίζεται, λοιπόν κατά τή «Νέα Έποχή», με τον Θεό. Έπομένως, για τους «νεοεποχίτες» δέν υπάρχει διάκριση μεταξύ κτιστού και άκτιστου, δέν υπάρχει

Θεός έξω από τό Σύμπαν, τον κόσμο και τον άνθρωπο, ο Όποιος έδημιούργησε τό Σύμπαν εκ του μή όντος. Η φύση είναι «έμψυχωμένη». Δέν θά ήταν υπερβολή νά πούμε ότι ή «Νέα Έποχή» είναι ένα κίνημα χωρίς Θεό. Σε φυλλάδιο νεοεποχίτικης ομάδας διατυπώνεται τό ακόλουθο σύνθημα: «Η παλαιά θρησκεία λέγει ότι άθεος είναι αυτός που δέν πιστεύει στον Θεό. Η νέα θρησκεία λέγει ότι άθεος είναι όποιος δέν πιστεύει στον έαυτό του. Πίστευε στον έαυτό σου, πίστευε στον έαυτό σου, πίστευε στον μοναδικό Θεό, αυτό είναι τό μυστικό»²³.

β) Ο άνθρωπος για νά φθάσει στην «τελειώση» ή τον «φωτισμό», κατά τή θεωρία των ομάδων αυτών, πρέπει νά συνειδητοποιήσει αυτή τή θεϊκή του ιδιότητα, νά αντιληφθεί τή «θεϊκότητά» του. Καί αφού δέν υπάρχει Θεός για νά τον σώσει, ο ίδιος ο άνθρωπος – «θεός» πρέπει νά ακολουθήσει μόνος του μία έξελικτική πορεία αυτογνωσίας, αυτοπραγμάτωσης και αυτοσωτηρίας, καθοδηγούμενος από κάποιο γκουρού²⁴ ή άλλο «όδηγό». Έτσι, στή θέση του Θεού βρίσκεται ο γκουρού ή κάποιος «μεσσίας», τή θέση της πίστης καταλαμβάνει ή γνώση - ή δηθεν «κρυφή» γνώση-, ή αυτογνωσία, και ο άνθρωπος μόνος του αναζητεί τους τρόπους μέ τους οποίους θά ανακαλύψει τή «θεϊκότητά» του και θά φθάσει στή «φώτιση». Προς τον σκοπό αυτό έπιστρατεύονται διάφορες τεχνικές - ουσιαστικά μάταιες ανθρώπινες προσπάθειες - μέ τις όποιες, ο όπαδός των ομάδων αυτών πιστεύει ότι θά φθάσει στό ποθούμενο. Μεταξύ αυτών των τεχνικών είναι ο διαλογισμός, ή γιόγκα, τά σεμινάρια για τήν κατάκτηση της δηθεν απόκρυφης γνώσης, ή χορ-

23. Παρά π. Αντ. Αλεβιζοπούλου, *Νεοφανεϊς αίρέσεις καταστροφικές λατρείες στό φώς της Ορθοδοξίας*, Αθήνα 1995, σ. 212.

24. Γκου =σκότος, ρου= φώς (αυτός που διαλύει τό σκοτάδι).

χρόνια). Ιακώβ Κατζάν. Βοδδισάτβα. Ίμám Μαχντί. Μάχα Τσόχαν, κ.ά.

τοφαγία, ή στέρηση τροφής, ή τυφλή ύποταγή στον γκουρού, ή απομόνωση, οί έγκλεισμοί κ.ά.

Εάν μέ όλα αυτά τά μέσα δέν έπιτευχθει ό έπιδιωκόμενος στόχος, δηλαδή ή «φώτιση» (δέν διευκρινίζεται ποιός θά τό κρίνει αυτό), τότε έπιστρατεύεται ως έσχατο μέσο ή παράλογη και άντιχριστιανική δοξασία τής μετενσαρκωσης ή μετεμψύχωσης, ώστε μόνος του πάλι ό άνθρωπος, μέ μιά άτελείωτη σειρά γεννήσεων και θανάτων (τόν λεγόμενο τροχό τής «σαμσάρα») νά έπιτύχει τό στόχο του, δηλαδή νά ανέλθει πνευματικά. Τό κλειδί στή δοξασία αυτή είναι ή θεωρία περί του «νόμου του κάρμα», του αιώνιου νόμου τής αιτίας και του άποτελέσματος, τής «είμαρμένης» ή του «άντιπεπονθότος», κατά τούς νεοπαγανιστές, πού καθορίζει τήν πορεία του «τροχού» γεννήσεων και θανάτων κάθε ανθρώπου, δηλαδή του άριθμού τών μετενσαρκώσεων, «αυτός είναι ό νόμος». Κάρμα είναι ή συσώρευση πράξεων προηγούμενης

ζωής (ή ζωών), για τίς όποιες γεννιέται ό άνθρωπος για νά έξοφλήσει κυρίως τό κακό «κάρμα» του. Έτσι τό νά βοηθήσεις κάποιον νά ανακουφίσει τούς πόνους του ή τήν άθλια ζωή του, είναι κακό γιατί τόν έμποδίζεις από τήν έξόφληση του χρέους του και θά τόν αναγκάσεις νά μετενσαρκωθεί. Αντίθετα λοιπόν μέ τή χριστιανική αντίληψη, ή γέννηση δέν είναι δώρο του Θεού, αλλά αναγκαίο κακό γιατί οδηγεί τόν μετενσαρκωμένο άνθρωπο σε μιά νέα άπευκτέα ταλαιπωρία. Κατάληξη όλης αυτής τής άνώφελης και άτέρμονης διαδικασίας και περιπέτειας είναι τό άπόλυτο παράλογο: άφου δηλαδή ό όπαδός έπιτύχει αυτό πού νομίζει ως «τελείωση» ή «φώτιση», τότε καταλήγει στην άνυπαρξία, εξαφανίζεται δηλαδή όπως μιά σταγόνα νερού μέσα στον ώκεανό, για νά πάψει νά ύπάρχει και έτσι νά μή ξαναγεννιέται και βασανίζεται σε τούτη τή γή. Μ' αυτό τόν τρόπο, κατά τήν ινδουιστική προέλευση αυτή διδασκαλία, έπιτυγχάνεται ή ένωση του άτομικού «θεικού» Άτμαν πού ύπάρχει σε κάθε άνθρωπο, μέ τό παγκόσμιο «θεϊκό» Μπράχμαν. Σ' αυτή τή διαδικασία, κεντρικό ρόλο διαδραματίζουν ό διαλογισμός και ή γιόγκα, πού χρησιμοποιούνται ευρύτατα στό χώρο αυτό. [Ο όρος «γιόγκα» προέρχεται από τή σανσκριτική λέξη yug και σημαίνει «ένωση» και ειδικότερα ένωση μέ τήν ύπερβατική πραγματικότητα – τό Μπράχμαν. Έπομένως, δέν είναι άπλή γυμναστική όπως θέλουν νά ύποστηρίζουν οί θιασώτες της ή οί προωθούντες αυτήν]. Τότε πραγματοποιείται τό «νιρβάνα», πού σημαίνει, ουσιαστικά, έκμηδένιση, «άδειασμα» τής προσωπικής ύπαρξης και όχι άνώτερη πνευματική κατάσταση και ύπαρξη.

Στό έπόμενο θά αναφερθοϋμε σε άλλες βασικές διδασκαλίες τής «Νέας Έποχής».

(ή συνέχεια, στό έπόμενο).

Σημείωση τής Σύνταξης

- Τά έννυόγραφα άρθρα εκφράζουν τίς άπόψεις τών συγγραφέων τους. Η διεύθυνση του περιοδικού δέν φέρει ευθύνη για τίς άπόψεις τών άρθρογράφων.
- Οί άναδημοσιεύσεις σχολίων ή πληροφοριών από ξένα ή έλληνικά περιοδικά και άλλα έντυπα ή τό διαδίκτυο δημοσιεύονται μέ κάθε έπιφύλαξη, άφορούν σε άπόψεις και δέν στοχεύουν στην προσβολή ή στην άπομείωση τής τιμής και τής ύπολήψεως τών προσώπων, στά όποια αναφέρονται και τά όποια σεβόμεθα δεόντως.
- Τήν ευθύνη για τίς εκφραζόμενες άπόψεις στις δημοσιευόμενες έπιστολές φέρουν άποκλειστικά οί έπιστολογράφοι και όχι ή Συντακτική Έπιτροπή.
- Έπιτρέπεται ή άναδημοσίευση, κατόπιν άδειάς από τήν Διεύθυνση του περιοδικού.

ΤΡΟΠΟΙ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

τοῦ Πρωτοπρ. π. Ανδρέα Γκατζέλη

(α' μέρος)

«Καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν (Ματθ. 24,12)»

Μέ αὐτὴ τὴ φράση ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, μᾶς ἐξηγεῖ τὴν αἰτία καὶ τὴν ρίζα γιὰ τὴν ἔλλειψη ἀγάπης πού παρατηρεῖται στὶς μέρες μας. Ὅσο οἱ ἄνθρωποι ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸν εὐαγγελικό τρόπο ζωῆς καὶ σκέψης, τόσο οἱ καρδιές τους σκληραίνουν καὶ δέν μποροῦν νὰ ἀγαπήσουν. Μόνο ἂν οἱ ἄνθρωποι ζοῦνε σύμφωνα μέ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ μποροῦν νὰ ζήσουν τὴν ἀγάπη σέ ὅλη τῆς τὴν ἔκταση.

Διότι οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἠθικές ἐπιταγές ἢ νομικά παραγγέλματα. Οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ προβολὴ τῆς Θείας ζωῆς στό ἀνθρώπινο ἐπίπεδο. Ὁ Γέροντας Σωφρόνιος γράφει ὅτι:

Στὶς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ περιέχεται ἡ αὐτοαποκάλυψη τοῦ Θεοῦ πρὸς ἑμᾶς.

Μέ ἄλλα λόγια οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ βασιζονται στό μυστήριο τῆς Σάρκωσης τοῦ Λόγου. Περιγράφουν τὸ πῶς ἔζησε ὁ Θεός ὅταν ἔγινε ἄνθρωπος. Μᾶς φανερώνουν τὸ πῶς ζεῖ ὁ ἄνθρωπος ὅταν γίνει κάτοχος τοῦ θεϊκοῦ τρόπου ζωῆς, ὅταν φτάσει στὴ θέωση. Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασμένος, οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ φανερώνουν τὴν φυσιολογικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνας ἄνθρωπος ζεῖ φυσιολογικά ὡς ἄνθρωπος ὅταν ἐφαρμόζει τίς ἐντολές, ὅταν ζεῖ τὴ ζωὴ τοῦ ἔχοντος ὡς μοναδικό νόμο τῆς ὑπάρξεώς του τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ ἄνθρωπος γί-

νεται εὐτυχισμένος καὶ χαρούμενος διότι ἐκπληρώνει καὶ πραγματώνει τὸ σκοπὸ τῆς δημιουργίας του.

Στὴν περίπτωση πού ὁ ἄνθρωπος ζεῖ ἐνάντια στόν τρόπο ζωῆς πού φανερώνουν οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ζεῖ ἐνάντια στὴν ἴδια τοῦ τὴ φύση. Ζεῖ ἀφύσικα καὶ κατὰ συνέπεια γίνεται δυστυχισμένος. Ζεῖ σέ πλήρη σύγχυση καὶ δυσαρμονία μέ τὸν ἑαυτό του, μέ τὸν Θεό καὶ μέ τὸν κόσμο γύρω του. Ζεῖ χωρὶς σκοπὸ καὶ στόχο στὴ ζωὴ του, ἀφοῦ ἀποτυγχάνει νὰ πραγματώσει τὸν βασικό σκοπὸ τῆς ζωῆς πού εἶναι ἡ θέωση.

Ὅταν μιᾶμε γιὰ ζωὴ σύμφωνη μέ τίς ἐντολές οὐσιαστικά μιᾶμε γιὰ ζωὴ σύμφωνη μέ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. (Ἰωάν. 13, 34)

Αὐτὴ εἶναι ἡ βασικὴ καὶ κύρια ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ὅλες οἱ ἄλλες ἐντολές εἶναι περιγραφή τοῦ τρόπου ἔκφρασης καὶ βίωσης αὐτῆς τῆς συγκεκριμένης ἐντολῆς τῆς ἀγάπης. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεός ἀγάπη ἐστὶ κατὰ τὴν ἀψευδῆ δήλωσή τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ μαθητῆ τῆς ἀγάπης, ὁποῖος ζεῖ τὴ ζωὴ τῆς ἀγάπης αὐτός ζεῖ τὴ ζωὴ τοῦ Θεοῦ καὶ μόνο αὐτός γνωρίζει τὸν Ἀληθινό Θεό.

«Ὅσο βαθύτερα εἰσδύουμε στό πνεῦμα τῶν ἐντολῶν, τόσο πιό συγκεκριμένη γίνεται ἡ θεωρία μας γιὰ τὸ Θεό»

Οί έντολές λοιπόν αποτελοῦν ἕναν τρόπο γνώσης τοῦ Θεοῦ. Καί αὐτό διότι οἱ έντολές ἀποκαλύπτουν τόν τρόπο ὑπαρξης τοῦ Θεοῦ ἀνάμεσά μας. Δείχνουν πῶς ὑπάρχει, ζεῖ καί συμπεριφέρεται Αὐτός ὁ Ἴδιος ὁ Θεός. Κατά συνέπεια μόνο αὐτοῖ πού ζοῦνε σύμφωνα μέ τίς έντολές, μποροῦν ἀψευδῶς νά μιλοῦν γιά τόν Χριστό καί νά ἐρμηνεύουν τό ἅγιο θέλημά Του.

Στήν ἀπολογητική δράση τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ἔχουμε σάν στόχο νά φανερώσουμε αὐτή τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στούς ἀνθρώπους. Καί ἡ πικρία μας, ἡ θλίψη καί πολλές φορές ἡ ἀγανάκτησή μας πρὸς τοὺς αἰρετικούς εἶναι ὡς ἕνα σημεῖο δικαιολογημένες. Μᾶς διακατέχουν τά αἰσθήματα πού ἔχει κάποιος καλός καί εὐσυνείδητος ἰατρός πού βλέπει τοὺς ἀσθενεῖς του, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ καί γιά τοὺς ὁποίους ἀγωνιᾷ καί μέ τοὺς ὁποίους συμπάσχει, νά φεύγουν καί νά πηγαίνουν γιά νά βροῦν θεραπεία σέ κάποιον κομπογιαννίτη καί τυχοδιώκτη ψευτογιατρό.

Παρόμοια κι ἐμεῖς παρατηροῦμε στίς μέρες μᾶς τοὺς ἀνθρώπους πού ἀγαπᾶμε, νά καταφεύγουν γιά σωτηρία σέ διάφορες αἱρέσεις καί παραθρησκείες οἱ ὁποῖες ὑπόσχονται πολλά καί δίνουν τά ἐλάχιστα. Ὅπως εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Καρπασίας τῆς Κύπρου π. Χριστοφόρος Τσιάκκας:

«Μέ τό πρόσχημα μιᾶς «πανεπιστήμης, τήν ὁποία μπορεῖ νά γνωρίσει κανεῖς μόνο μέσω ἀκριβοπληρωμένων δασκάλων καί σεμιναρίων, ὁ ἀποκρυφισμός προσφέρεται φαινομενικά σάν μιά διέξοδος, ἡ ὁποία φαίνεται νά καλύπτει ποικίλες ἀνάγκες: Κοινωνικές, πολιτιστικές, θρησκευτικές, θεραπευτικές, ἐπιμορφωτικές, ὑπαρξιακές, ἀποκρύπτοντας ἀρχικά τήν ζοφερή πραγματικότητα, πού κρύβεται πίσω ἀπ' ὅλα αὐτά»

Μέ πραγματικό πόνο καί έντονη ἀγωνία προσπαθοῦμε νά ἐλκύσουμε τοὺς ἀνθρώπους στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Μέσα στήν Ἐκκλησία βρίσκεται ἀποθησαυρισμένη ἡ γνώση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ διότι μόνο μέσα στήν ἐκκλησία ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά βιώσει τήν τήρηση τῶν έντολῶν τῆς ἀγάπης, φθάνοντας στήν ὕψιστη έντολή τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἐχθρούς. Μακριά ἀπό τήν Ἐκκλησία ὁ ἄνθρωπος ὅσο καί ἂν ψάξει ὅσο καί ἂν θέλει ὅσο καί ἂν προσπαθήσει δέν θά φτάσει στό ὑψηλό αὐτό ἐπίπεδό τῆς ἀγάπης.

Ὁ ἀντιστασιακός ἀγώνας λοιπόν εἶναι πρόσκληση γιά ἀνακάλυψη τῆς ἀγάπης. Γιά βίωση τῆς ἀγάπης εἰς τετραπλοῦν ὅπως ὁ ἀρχιελῶνης Ζακχαῖος. Γιά βίωση τῆς χαρᾶς πού ἦρθε διά τοῦ Σταυροῦ ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ. Στό πεδίο τῆς συναναστροφῆς μας μέ τοὺς ἐχθρούς τῆς πίστεως, θά δοκιμαστεῖ ἡ ποιότητα τῆς ἀγάπης μας. Δυστυχῶς ὁμως παρατηροῦμε πολλές φορές, στήν διαπροσωπική σχέση μέ τοὺς πλανεμένους ἀδερφοὺς μας, συμπεριφορὰ πού δέν παραπέμπει στήν ἀγάπη ὅπως τήν περιγράψαμε πιό πάνω. Συμπεριφορὰ πού διαπνέει ἀνασφάλεια καί μισαλλοδοξία καί φανατισμό. Ἄς ἀναφέρουμε μερικά παραδείγματα.

Λανθασμένη καί ἀπαράδεκτη συμπεριφορὰ ἔχει ὁποῖος ἀναλαμβάνει τήν θέση τοῦ δικηγόρου τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ συμπεριφορὰ πηγάζει ἀπό τήν αἰρετική πεποίθηση ὅτι μπορεῖ ὁ Θεός νά δημιουργήσει τόν κόσμο, νά ἔστειλε τόν Υἱό Του τόν Μονογενῆ στή γῆ καί νά ἴδρυσε τήν Ἐκκλησία Του ἀλλά τά ὑπόλοιπα ὅπως, ἡ ἐξάπλωση τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ ἐπικράτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ καί ἡ κατατρόπωση τῶν ἐχθρῶν του Σταυροῦ, μέ πιό ἐπικίνδυνους ἀνάμεσά τους αὐτά τά θύματα τῶν αἱρέσεων, ἄφησε τοὺς ζηλωτές ὀπαδοὺς Του νά τά τακτοποιήσουν. Αὐτοῖ μάλιστα θεωροῦν ὅτι θά δώσουν λόγο γιά τήν πιθανή ἀδράνειά τους.

Είναι νομίζω ξεκάθαρος ο άνθρωποκεντρικός χαρακτήρας αυτής της ιδεολογίας που συνοδεύεται από έλλειψη εμπιστοσύνης στην Πρόνοια του Θεού.

Άλλη λανθασμένη συμπεριφορά έχει την ρίζα της στην αίσθηση ότι η Έκκλησία και η πίστη στο Χριστό δεν μπορούν να έχουν στην κοσμική πραγματικότητα έναν κατώτερο ρόλο απ' ό,τι οι κοσμικές ιδεολογίες και οι κοσμικοί θεσμοί. Μέ την βοήθεια της κοσμικής εξουσίας πρέπει να διεκδικήσουμε τον ρόλο ενός σημαντικού παράγοντα σε όλα τα επίπεδα της κοσμικής πραγματικότητας, κατατροπώνοντας από την θέση του ισχυρού τους κακούς και αντίχριστους. Αυτή είναι η αντίληψη για μια Έκκλησία της δύναμης και της εξουσίας, ξένη και αντίθετη προς την Έκκλησία του Σταυρού και της θυσίας.

Άλλη περίπτωση είναι αυτή του ανθρώπου που πιστεύει ότι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Εμπνεόμενος από αυτό το πνεῦμα καθαγιάζει αντιχριστιανικά, ανήθικα και απάνθρωπα μέσα για χάρη του καλού σκοπού. Ξεχνάει την πατερική θέση ότι:

«Τό καλόν ἐάν μή καλῶς γένηται, οὐκ ἔστι καλόν»

Δηλαδή τό καλό, ἐάν δέν γίνει καλῶς, στόν τρόπο, στή μέθοδο, στόν χρόνο, στήν ποσότητα καί μέ τήν ἀπαραίτητη διάκριση, δέν θά φέρει καλό, θά φέρει κακό. Τίς φορές πού αισθανόμαστε ὅτι ἔχουμε δίκαιο πρέπει νά εἴμαστε πολύ προσεκτικοί, διότι τότε ἀκριβῶς ὑπάρχει ὁ κίνδυνος κάποιον νά πληγώνουμε καί νά πατᾶμε στό λαίμο κατά τό κοινῶς λεγόμενο. Στήν Ἐκκλησία μας ἡ ὑπεράσπιση τῆς πίστεως γίνεται μέ τήν ἐτοιμότητα γιά δική μας θυσία καί ὄχι μέ τό νά θυσιάσουμε ἐμεῖς τούς ἄλλους. Νά εἶσαι χριστιανός σημαίνει νά ἀκολουθεῖς τόν Χριστό πού πέθανε πάνω στό σταυρό γιά τή σωτηρία τῶν ἐχθρῶν Του.

Τέτοια σκληρή συμπεριφορά ἐρεΐδεται στήν ταύτιση τοῦ αἰρετικοῦ μέ τήν αἵρεση, τοῦ ἁμαρτωλοῦ μέ τήν ἁμαρτία. Ὁ ἄνθρωπος πού κάνει αὐτή τήν ταύτιση δέν ἔχει μάθει νά ἀγαπᾷ ὄντολογικά. Νά ἀγαπᾷ δηλαδή τούς ἀνθρώπους γι' αὐτό πού εἶναι, ἀλλά τούς ἀγαπᾷ μέ κριτήριο αὐτά πού κάνουν. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι εἰκόνες Θεοῦ, εἶναι παιδιά τοῦ Θεοῦ καί γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους ὁ Χριστός σταυρώθηκε. Ἡ συμπεριφορά μας πρὸς τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τόν κάθε ἄνθρωπο δηλαδή, ἐπί τό πρωτότυπο διαβαίνει κατά τόν Μέγα Βασίλειο. **«Ὁ ἀδελφός ἡμῶν εἶναι ἡ ζωὴ ἡμῶν»**, ἔλεγε ὁ Γέροντας ἀναφέρει ὁ γέροντας Σωφρόνιος γιά τόν Ἅγιο Σιλουανό. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἀπό τήν συμπεριφορά μας καί τά αἰσθήματά μας ἀπέναντί του ἀδερφοῦ ἀκόμη καί τοῦ αἰρετικοῦ, ἐξαρτᾶται ὁ θάνατος ἢ ἡ ζωὴ μας στό ἐπίπεδό της αἰωνιότητας.

Ἐπομένως ὁ τρόπος συμπεριφορᾶς μας πρὸς τούς αἰρετικούς θά πρέπει νά διαπνέεται ἀπό τήν αἴσθηση ὅτι μπροστά μου ἔχω τό ἀγαπημένο παιδί τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά καί ἀπό τήν ἀσκητική πεποίθηση πού διακίρυνε ὁ Μέγας Ἀντώνιος ὅτι:

«Ὅλοι εἶναι ἄξιοι γιά νά πᾶνε στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί νά σωθοῦν ἐκτός ἀπό ἕμένα»

Μέ αὐτό τό πνεῦμα ἀποφεύγουμε τόν σκόπελο τοῦ εὐσεβισμοῦ. Δέν συμμαρτυροῦμε τήν συμπεριφορά τοῦ Φαρισαίου ἐναντίον τοῦ Τελώνη. Διότι ἐάν θεωροῦμε τόν ἑαυτό μᾶς ἄξιο καί ἰκανό γιά τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί ἀντίθετα τόν πλανεμένο ἀδερφό μας ὡς ἀνάξιο γιά τήν σωτηρία τότε ἐκτός ἀπό τό μεγάλο ἁμάρτημα τῆς κατακρίσεως γινόμαστε ὅμοιοι μέ τούς αἰρετικούς πού ἀκολουθοῦν τήν γνωστή εὐσεβιστική πρακτική της κάθαρσης τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τούς ἁμαρτωλούς.

Τό χειρότερο όμως απ' όλα είναι ότι αν ρωτήσουμε τούς ανθρώπους, πού εκδηλώνουν τίς νοσηρές και απαράδεκτες συμπεριφορές πού περιγράψαμε, νά μᾶς αποκαλύψουν ποιό κίνητρο τούς ὀδηγεῖ, θά μᾶς πούν πώς ὅτι κάνουν τό κάνουν ἀπό μεγάλη ἀγάπη γιά τόν Θεό και τόν ἀμαρτωλό ἄνθρωπο. Αὐθόρμητα ἐρχεται στό νοῦ ἡ συζήτηση πού εἶχε ὁ Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης μέ ἕναν Ἀρχιμανδρίτη ἱεραπόστολο:

«Γνωρίζομεν τήν συνομιλίαν τοῦ Γέροντος μεθ' ἑνός Ἀρχιμανδρίτου, ὅστις ἤσκει ἱεραποστολικόν ἔργον μεταξύ των ἑτεροδόξων. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης οὗτος ἐσέβeto πολύ τόν Γέροντα, καί ὅτε ἐπεσκέπτετο τό Ἅγιον Ὅρος, ἐπανειλημμένως ἤρχετο, ἵνα συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ. Ὁ Γέρον ἠρώτησεν αὐτόν πώς κηρύττει. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης, ἔτι νέος καί ἄπειρος, χειρονομῶν μᾶλλον ὑπερβολικῶς, μετ' ἐξάψευος ἀπήντησε:

- Λέγω εἰς αὐτούς: Ἡ πίστις ὑμῶν εἶναι ἀμαρτωλός. Ἐν ὑμῖν τά πάντα εἶναι διεστραμμένα, τά πάντα ψευδή, καί ἄν δέν μετανοήσητε, δέν θά σωθῆτε.

Ἀκούσας τοῦτο ὁ Γέρον ἠρώτησεν αὐτόν;

- Ἄλλ' εἶπατε εἰς ἡμᾶς, Ἅγιε Ἀρχιμανδρίτα, πιστεύουν οὗτοι εἰς τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ὅτι εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός;

- Πιστεύουν αὐτό.

- Καί τιμοῦν τήν Παναγίαν;

- Τιμοῦν Αὐτήν, ἀλλά διδάσκουν ἐσφαλμένως περί Αὐτῆς.

- Παραδέχονται τούς Ἁγίους;

- Ναι, παραδέχονται αὐτούς, ἀλλά ἀφ' ὅτου ἀπεσχίσθησαν τῆς Ἐκκλησίας, τί ἁγίους δύνανται νά ἔχουν;

- Τελοῦν ἀκολουθίας, ἀναγινώσκουν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ;

- Ναι, καί ναούς ἔχουν καί ἀκολουθίας, ἀλλ' ἔάν ἦτο δυνατόν νά ἴδητε πόσον αἱ ἀκολουθίαι αὐτῶν ὑστεροῦν ἀπό τῶν ἡμετέρων, πόσον ψυχραί, πόσον ἄψυχοι εἶναι!

- Ἄλλ' ὅμως Ἅγιε Ἀρχιμανδρίτα, ἡ ψυχὴ αὐτῶν γνωρίζει ὅτι καλῶς πράττουν πιστεύοντες εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν, τιμῶντες τήν Θεομήτορα καί τούς Ἁγίους, ἐπικαλούμενοι αὐτούς εἰς τὰς προσευχᾶς, διὰ τοῦτο ὅταν λέγητε εἰς αὐτούς ὅτι ἡ πίστις αὐτῶν εἶναι ἀμαρτωλός οὗτοι δέν θά ἀκούσουν ὑμῶν ... Ἄλλ' ἔάν λέγητε εἰς τόν λαόν ὅτι καλῶς πράττουν πιστεύοντες εἰς τόν Θεόν, τιμῶντες τήν Παναγίαν καί τούς Ἁγίους προσερχόμενοι εἰς τόν ναόν διὰ τὰς λειτουργίας καί προσευχόμενοι ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν ἀναγινώσκοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί τά τοιαῦτα, εἰς τινά ὅμως σημεῖα ὑπάρχουν σφάλματα ἅτινα πρέπει νά διορθωθοῦν, τότε τά πάντα θά εἶναι καλά καί θεάρεστα καί ὁ Κύριος θά χაίρῃ δι' αὐτούς καί χάριτι Θεοῦ πάντες θά σωθῶμεν ... «Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν», καί διὰ τοῦτο καί τό κήρυγμα πάντοτε ὀφείλει νά προέρχεται ἐξ ἀγάπης· τότε θά ἔχη ὄφελος καί ὁ κηρύττων καί ὁ ἀκούων αὐτοῦ. Ἄλλ' ἔάν μέμφησθε αὐτούς τότε ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ δέν θά ἀκούσῃ ὑμᾶς καί δέν θά προέλθῃ ὄφελος»

Καλούμαστε νά μὴν Ὁρθοδοξοῦμε μόνο ἀλλά καί νά Ὁρθοπραξοῦμε καί ἰδιαίτερα στίς σχέσεις μας μέ τούς πλανημένους ἀδελφούς μας. Εἶναι ἀπαραίτητο νά ἔχουμε καί λόγο ἔμπρακτο ἀλλά καί πράξη ἐλλόγιμο. Ἡ συμπεριφορὰ μας θά πρέπει νά ἀποπνέει τό ἄρωμα τῆς ἀγάπης τοῦ πρᾶου καί ταπεινοῦ τῆ καρδία Ἰησοῦ. Πρέπει νά εἶμαστε πάντοτε ἄγρυπνοι γιά νά προσφέρουμε τήν βοήθειά μας μέ τόν σωστό τρόπο, ἀνά πάσα στιγμή.

Καλούμαστε νά ἐφαρμόσουμε καί νά ζήσουμε τήν προτροπή τοῦ Ἁγίου Ἀποστό-

Ο «ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΔΟΥΛΟΣ» ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΣΚΟΠΙΑ»

τῆς Φωτεινῆς Περγιουδάκη
μέλους τοῦ Πνευμ. Συμβουλίου τῆς Π.Ε.Γ.

Ἐνα ἀπό τὰ βασικά καί σημαντικά «δόγματα» τῆς Ἐταιρίας «Σκοπιά» εἶναι ὁ «πιστός καί φρόνιμος δούλος». Τόν «δούλο» ἀπαρτίζουν τό ὑπόλοιπο τῶν 144.000 «χρισμένων» κατὰ τήν «Σκοπιά», μετά τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τήν ἐγκαθίδρυση τῆς Βασιλείας του τό 1914 ἀοράτως τό 1918. Καθάρισε τόν «ναό» δηλαδή τήν ἔταιρία, ἀνέστησε τούς κοιμηθέντες ἐν Κυρίῳ καί ἔχρισε τό «ὑπόλοιπο» τῶν 144.000 ὡς τόν «πιστό δούλο» γιά νά διαχειρίζεται τὰ ὑλικά ἀγαθά καί νά παρέχει στούς ὀπαδούς τῆς «Σκοπιᾶς» τήν κατάλληλη τροφή στόν κατάλληλο καιρό. Ὁ «πιστός δούλος» εἶναι ὁ «ἀγωγός τοῦ Θεοῦ», ὁ μόνος ἐκπρόσωπος ἐπικοινωνίας μέ τόν Θεό, μέσω τοῦ ὁποῦ ρέουν οἱ βιβλικές ἀλήθειες ἀπό τόν θρόνο τοῦ Θεοῦ στήν γῆ. Αὐτοί οἱ «χρισμένοι» ἔχουν «οὐράνια ἐλπίδα» καί θά συγκυβερνήσουν μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό ἀπό τόν οὐρανό στήν χιλιετή βασιλεία του. Εἶναι «τέκνα Θεοῦ» καί «ἀδελφοί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Βλέπουμε λοιπόν ὅτι ἡ «Σκοπιά» ἔλεγε περὶ «πιστοῦ δούλου» ἦταν, ὅτι ὅλοι οἱ χρισμένοι. Ὅμως ὁ ἰδρυτής τῆς ἔταιρίας «Σκοπιά» Καρ. Ρώσσελ δήλωνε ὅτι αὐτός ὁ ἴδιος εἶναι «ὁ πιστός δούλος». Διαβάζουμε

στό «Τετελεσμένο Μυστήριο» (1917-1923) σελ. 7: «καί ἀπεδείχθη ὅτι οὗτος ἐξαπεστάλη παρά Θεοῦ εἰς τήν γενεάν ταύτην». Ἐπίσης στό βιβλίο «Ἡ κιθάρα τοῦ Θεοῦ» (1921) σελ. 272 γράφει: «Ἄνευ ἀμφιβολίας ὁ ποιμὴν Ρώσσελ ἐξεπλήρωσε τό ἀξίωμα διὰ τό ὁποῖον ὁ Κύριος προνόησε καί περὶ τοῦ ὁποῦ ἐλάλησε καί συνεπῶς ἦτο ὁ “πιστός καί φρόνιμος δούλος”».

Στή συνέχεια ὁμως ἔρχεται ἡ ἀλλαγή: «Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ προμηθευτής τῆς πνευματικῆς τροφῆς... μέσω ἑνός ὀρατοῦ ὄργανου ἢ ἀντιπροσωπείας ἐπάνω στή γῆ (πού) τήν χρησιμοποιεῖ γιά τήν δημοσίευση τῆς ἀλήθειας. Ἡ ἀντιπροσωπεία αὐτή ὀνομάζεται “πιστός καί φρόνιμος δούλος” καί εἶναι τό πνευματικό ὑπόλοιπο τῶν ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ».

Ἡ δοξασία αὐτή, ὅτι τό πνευματικό ὑπόλοιπο τῶν «χρισμένων» ἀδελφῶν τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ὁ «δούλος» διατηρήθηκε ἀρκετά χρόνια, μέχρι τό ἔτος 2013 πού ἀλλάζει καί πάλι μέ τό «νέο φῶς». Ἐτσι ἡ «Σκοπιά» (15/7/13 σελ. 7) γράφει: «Ἦρθε ἡ νέα κατανόηση κατόπιν προσεκτικῆς μελέτης στοχασμοῦ καί προσευχῆς ἔγινε ἀντιληπτό ὅτι ἡ “κατανόησή μας” γύρω ἀπό τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ γιά τόν “πιστό καί φρόνιμο

λου Πέτρου ὁ ὁποῖος στήν πρώτη ἐπιστολή του, στό τρίτο κεφάλαιο καί στό στίχο 15 συμβουλεύει τούς Χριστιανούς νά εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι νά ἀπολογηθοῦν γιά τήν πίστη τούς γράφοντας:

«Ἔτοιμοι δὲ αἰεὶ πρὸς ἀπολογία πάντι τῶ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος».

(Τό τέλος στό ἐπόμενο).

δούλο” πρέπει να διασαφηνιστεί». Και στην σελ. 21 συνεχίζει: «ο πιστός δούλος πρέπει να απαρτίζεται από χρισμένους Χριστιανούς στη γη που αποκαλούνται “Βασίλειο Τεράτευμα” και έχουν διοριστεί να διακηρύξουν εκτεταμένα τις αρετές εκείνου που τους κάλεσε από το σκοτάδι στο θαυμαστό του φώς». Και συμπληρώνει ερωτώντας: «Μήπως απαρτίζουν τον “πιστό και φρόνιμο δούλο” όλοι οι χρισμένοι στην γη; Όχι ή πραγματικότητα είναι ότι δεν έχουν όλοι οι χρισμένοι κάποιο λόγο στην διανομή της πνευματικής τροφής στους όμοπιστους παγκόσμια». Θέτοντας το ερώτημα ποιός είναι ο «πιστός δούλος» απαντά: Μόνο τα μέλη του «κυβερνώντος σώματος» είναι ο «πιστός και φρόνιμος δούλος». Το υπόλοιπο των χρισμένων απαρτίζουν τον «σύνθετο δούλο».

Είναι γνωστό ότι μετά το θάνατο του τελευταίου προέδρου της «Σκοπιάς» Μίλτον Χένσελ όλη την εξουσία ανέλαβε το «κυβερνών σώμα» της «Σκοπιάς», το οποίο παρέχει την πνευματική τροφή στον «σύνθετο δούλο» και στον «πολύ όχλο» των όπαδών της. Εν συνεχεία και στην σελ. 22 του ίδιου τεύχους συμπληρώνει τότε ο «σύνθετος δούλος» θά αναλάβει διορισμό και ποιά θά είναι ή ανταμοιβή του: «Όσοι απαρτίζουν τον “σύνθετο δούλο” θά αναλάβουν τον διορισμό δηλαδή να είναι υπεύθυνοι σε όλα τα υπάρχοντα του Ιησού όταν λάβουν την ούράνια ανταμοιβή τους. Αυτή ή ανταμοιβή θά γίνει όταν ο Ιησούς έρθει κατά την διάρκεια της μεγάλης θλίψης, θά βρει ότι ο “πιστός δούλος” υπήρξε όσιος όσον αφορά την διανομή της πνευματικής τροφής, θά τον κάνει υπεύθυνο σε όλα τα υπάρχοντά του. Μαζί με τους υπολοίπους από τους 144.000 θά συμμετάσχουν στην τεράστια εξουσία του Χριστού».

Και πάλι ή «Σκοπιά» αντιφάσκει γιατί γράφει ότι μόνο το «κυβερνών Σώμα» είναι ο «πιστός δούλος». Πώς λοιπόν ο

«σύνθετος δούλος» πού δεν είναι «αγωγός του Θεού» θά παρέχει πνευματική τροφή στους όπαδούς; Οί νεώτεροι όπαδοί της «Σκοπιάς» πού δεν γνωρίζουν ότι ή εταιρία τους βομβαρδίζει συνεχώς με νέες κατανοήσεις, άς γνωρίζουν ότι ή εταιρία πριν από αρκετά χρόνια έγγραφε: (Σκοπιά 15/2/68, σελ. 25): «Άλλα πρόβατα διορίστηκαν βοηθοί προκειμένου να βοηθούν την τάξη του “πιστού» δούλου” για τά επίγεια συμφέροντα. Και αυτό γιατί οι τελευταίοι ηλικιωμένοι χρισμένοι μάρτυρες όλοκληρώνουν την επίγεια πορεία τους». Επίσης στην Σκοπιά 1/2/99 σελ. 19 διαβάζουμε: «Καθώς ο αριθμός του χρισμένου υπολοίπου στη γη έχει μειωθεί, ή πνευματική επίβλεψη όλων των εκκλησιών έχει ανατεθεί σε ώριμους αδελφούς από τό μεγάλο πλήθος». Αυτοί θά είναι ή τάξη του Αρχηγού: «Η τάξις του Αρχηγού δεν συμβολίζει τους χρισμένους. Οί πρεσβύτεροι με επίγεια έλπίδα, οι όποιοι έχουν διοριστεί από τό Άγιο Πνεύμα προετοιμάζουν την τάξη του αρχηγού με την προοπτική να υπηρετήσει αργότερα σε θέση διαχείρισης στον νέο κόσμο» (Σκοπιά 1999 1/3, σελ. 16).

Είναι φανερό ότι ή προετοιμασία της διαδοχής των «χρισμένων» έγινε από τό 1968 με την «τάξη του Αρχηγού» και των άλλων προβάτων και τώρα από τον «σύνθετο δούλο». Όμως, όπως γράφει, τά άτομα αυτά έχουν επίγεια έλπίδα πώς τώρα βρέθηκαν να είναι «χρισμένα»; Αυτό τό παραδέχεται και ή εταιρία, λέγοντας ότι οι χρισμένοι του 1918 είναι υπερήλικες ή άκόμη ότι δεν ζούν και έτσι έγινε ή αντικατάστασή τους από «άλλα πρόβατα» όπαδούς. Τό ερώτημα όμως είναι τότε χρίστηκαν και από ποιόν. Οί πρώτοι «χρισμένοι» χρίστηκαν, κατά την εταιρία, τό 1918 από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Ο Φρέντερικ Φράνς, αντιπρόεδρος της εταιρίας όταν ρωτήθηκε τό 1970 για μέλη του υπολοίπου απάντησε: «Όχι, όχι άλλες προσθήκες. Αυτό τό

Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΩΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΩΝ

του Βασιλείου Κελίδη, Θεολόγου
Μέλους της Π.Ε.Γ.

Γιά μᾶς τούς Ὁρθοδόξους ἡ ἀναγέννηση ταυτίζεται μέ τό Βάπτισμα, ὅπου μέ τό μυστήριό αὐτό ὁ βαπτιζόμενος καθαρίζεται ἀπό τήν προπατορική ἀμαρτία καί ἀπό ὅλες τίς προσωπικές του ἀμαρτίες πού εἶχε διαπράξει μέχρι τό Βάπτισμα, ὅπως λέγει ὁ π. Κλεόπας Ἡλίου, ἀναγεννάται σέ μία πνευματική νέα ζωή καί γίνεται μέλος τοῦ μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας Του.

Ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει ὅτι ὅταν ὁ Φαρισαῖος Νικόδημος ἐπισκέφθηκε ἕνα βράδυ τόν Ἰησοῦ καί τοῦ εἶπε ὅτι τέτοιο θαῦμα δέν μπορεῖ νά γίνει ἐκτός κι ἂν εἶναι μαζί του ὁ Θεός, τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «ἐάν μή τις γεννηθεῖ ἐξ ὕδατος καί Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ

Θεοῦ» (Ἰω. γ' 5). Αὐτή ἡ ἐκ νέου γέννηση σημαίνει νά λάβουμε τό Βάπτισμα ἐξ ὕδατος καί Πνεύματος, τό ὁποῖο ἔλαβαν καί στή συνέχεια ἔδωσαν οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου, στούς ὁποίους ὁ Κύριος εἶπε μετά τήν Ἀνάστασή Του «Πορευθέντες εἰς τόν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τό εὐαγγέλιον πάση τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καί βαπτισθείς σωθήσεται, ὁ δέ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» (Μαρκ. ιστ' 15-16). Καθορίζοντας τό ἔργο τῶν Ἀποστόλων εἶπε: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (Ματθ. κη' 19-20).

Οἱ αἰρετικοί ἰσχυρίζονται ὅτι τό Βάπτισμα δέν εἶναι μυστήριο, ἀλλά ἕνα σύμ-

κάλεσμα τερματίστηκε πρὶν ἀπό καιρό μεταξύ τῶν ἐτῶν 1931-1935». «Βαπτισμένα ἄτομα πού ἀνήκουν στό χρισμένο ὑπόλοιπο δέν εἶναι δυνατόν νά συμβεῖ» (Σκόπ. 1/2/99, σελ. 19).

Παρατηροῦμε λοιπόν ὅτι τό «κυβερνῶν σῶμα» τῆς «Σκοπιᾶς» βρέθηκε σέ ἀδιέξοδο μέ τά μέλη τοῦ «ὑπολοίπου τῶν χρισμένων» γι' αὐτό εἰσάγει τόν «σύνθετο δοῦλο» γιά νά ὑπάρχουν μερικοί «χρισμένοι» μέχρι τό τέλος. Ἔτσι ὁ «σύνθετος δοῦλος» ἀναλαμβάνει τή θέση του «πιστοῦ δούλου» καί προφάνως ἀποτελεῖται ἀπό ὁπαδούς τῆς «Σκοπιᾶς» δηλαδή τόν «πολύ ὄχλο». Αὐτό φαίνεται καί ἀπό τόν ἀριθμό ὄσων παίων τῶν «ἐμβλήματα» κατά τήν «Ἀνάμνηση». Ἀντί ὁ ἀριθμός τους νά ἐλαττώνεται αὐξάνει συνεχῶς.

Ὅμως οἱ ὁπαδοί, ἐγκλωβισμένοι στήν «Σκοπιᾶ», χωρίς θέληση καί σκέψη, ὑπακούουν τυφλά στόν «πιστό δοῦλο» τῆς εταιρίας χωρίς καμιά ἀντίρρηση μέ τό φόβο τῆς «ἀποκοπῆς» ἂν διαφοροποιηθοῦν.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, «ὁ στῦλος καί ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας», καθοδηγούμενη ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα διδάσκει καί ἐρμηνεύει τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός τό ἐδίδαξε καί ὅπως οἱ Ἀπόστολοι τό ἐκήρυξαν. Δέν χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους σέ δύο τάξεις. Ὅλοι οἱ Χριστιανοί οἱ βαπτισμένοι στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔχουμε μία πίστη καί μία ἐλπίδα ἐπουράνια, ὅπως καί οἱ Δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἐπιζητοῦμε μία ἐπουράνια πατρίδα καί ὄχι γήινη τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν (Ἐφεσ. δ', 4, Ἐβρ. ιγ', 14).

βολο, μία συμβολική πράξη, στην οποία απεικονίζεται ο εξαγνισμός από την αμαρτία και μέ την οποία ενισχύεται ή πίστις. Τόν εξαγνισμό από την αμαρτία δέν τόν κάνει τό Βάπτισμα, αλλά ή πίστη. Η πίστη λοιπόν και ὄχι τό Βάπτισμα εἶναι ὁ συντελεστής πού ἀλλάζει τόν ἄνθρωπο και τόν σώζει, ἐνῶ τό Βάπτισμα ἀκολουθεῖ μόνο ὡς ἕνα σύμβολο προσηλυτισμοῦ και πίστης. Βέβαια ὑπάρχουν τά χωρία τῆς Ἁγίας Γραφῆς πού ἀποδεικνύουν ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι δική τους ἐρμηνεία και συνεπῶς δική τους ἀνθρώπινη παράδοση.

Τό θέμα τῆς σωτηρίας οἱ Πεντηκοστιανοί τό ἔχουν μεθοδεύσει σέ κάτι ἀπλό, τό μόνο πού χρειάζεται, λένε, εἶναι ή «ἀναγέννηση». Ἀκολουθεῖ τυπικά τό Βάπτισμα μέ νερό, ἔπειτα τό Βάπτισμα μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα και ἔπειτα ή ἐπισφράγιση μέ τό φαινόμενο τῆς δῆθεν γλωσσολαλιᾶς.

Τί εἶναι ὁμως ή Ἀναγέννηση κατ' αὐτούς και πότε γίνεται;

Η μοναχή Ἀντωνία γράφει: «Πρός τό τέλος τοῦ κηρύγματος, ὁ ποιμένας ἀπενθύνεται στό ἀκροατήριο και ρωτᾷ ἂν ὑπάρχουν κάποιοι πού δέν ἔχουν δώσει ἀκόμη τήν καρδιά τους στόν Χριστό. Τούς προτρέπει νά τό κάνουν στή σύναξη τῆς ἡμέρας ἐκείνης και νά ἀναγνωρίσουν τόν Ἰησοῦ Χριστό ὡς προσωπικό τους σωτήρα, γιά νά σωθοῦν. Ἄν καμιά ψυχή θέλει νά δώσει τήν καρδιά της στόν Χριστό, νάρθει μπροστά ἐδῶ, νά γονατίσει και νά πει "Χριστέ μου, σώσε με και ἐλέησέ με, σφράγισέ με και μένα μέ τό Πνεῦμα σου τό Ἅγιο"».

Ἔτσι σέ πολλές περιπτώσεις, ἀδελφοί «γλωσσολαλοῦν» ἐμπνευσμένοι τάχα ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, Αὐτό ἐντυπωσιάζει, γιατί οἱ νέοι στή σύναξη ἐπηρεάζονται ἀπό τήν ὅλη ἀτμόσφαιρα, τούς δημιουργεῖται ψυχική ταραχή, ὅποτε προχωροῦν μπροστά και τότε ὁ ποιμένας ἀπαγγέλει κάποια αὐτοσχέδια προσευχή, τήν ὁποία ἐπαναλαμβάνουν λέξη πρὸς λέξη, αὐτοί

πού θέλουν νά δώσουν τήν καρδιά τους στόν Χριστό.

Ο μακαριστός π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος καταγράφει μία τέτοια προσευχή σέ Πεντηκοστιανή ομάδα: «Θεέ μου, πιστεύω ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός πέθανε γιά μένα. Ἀναγνωρίζω ὅτι εἶμαι ἀμαρτωλός και ὅτι ή ἀμαρτία μέ κράτησε μακριά σου. Καταδικάζω κάθε ἀμάρτημα και ζητῶ νά μέ συγχωρήσεις. Ζητῶ τόν Ἰησοῦ Χριστό, τόν Υἱό σου νά ἔλθει μέσα στήν καρδιά μου. Κύριε Ἰησοῦ, ἔλα μέσα στήν καρδιά μου και γίνε ἐσύ Σωτήρας και Κύριός μου. Θεέ μου σ' εὐχαριστῶ πού μέ ἔσωσες».

Ὑπάρχουν περιπτώσεις πού ὁ ὁμιλητής δέν εἶναι Ἑλληνας. Τότε ἀπαγγέλλει τήν προσευχή στήν ἀγγλική γλώσσα, τήν μεταφράζει φράση – φράση ὁ πρεσβύτερος και τήν ἐπαναλαμβάνουν οἱ προσελθόντες στήν «ἀναγέννηση». Ὅμως δέν ἀναφέρεται στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καμιά τέτοια περίπτωση, ἄρα αὐτοῦ τοῦ τύπου ή «ἀναγέννηση» εἶναι ἐκτός Ἁγίας Γραφῆς. Εἶναι, ὅπως εἶπαμε, παράδοση τῶν ἀνθρώπων και ὄχι διδασκαλία τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Πεντηκοστιανοί ἰσχυρίζονται, ἀναφέρει ὁ π. Ἀντώνιος, πῶς ὁ «ἀναγεννημένος» ἔχει πλέον βεβαιότητα σωτηρίας. «Οἱ ἀμαρτίες σου συγχωρέθηκαν... Ἔγινες παιδί τοῦ Θεοῦ... Ἔχεις αἰώνια ζωή... Η Ἁγία Τριάδα... κατοικεῖ μέσα σου... λέγει ὁ ποιμένας. Ὅποτε ὁ ἀναγεννημένος πού ἔχει σωθεῖ μπορεῖ νά γράψει και τήν ἡμέρα τῆς σωτηρίας του».

Ἐδῶ ὁ Πεντηκοστιανός ποιμένας καλεῖ και παροτρύνει τό Ἅγιο Πνεῦμα νά ἔλθει στους ἀναγεννημένους. Ἔτσι οἱ Πεντηκοστιανοί πιστεύουν ὅτι ὁ «ἀναγεννημένος» δέν ἀμαρτάνει πιά, διότι ή φύση του ἔχει ἀλλάξει και ή θέλησή του δέν ἔχει ροπή πρὸς τό κακό. Ἐπομένως ὁποιαδήποτε ἀμαρτία και ἂν γίνει κατόπιν δέν λαμβάνεται ὑπόψη.

Ως απόδειξη του ότι έχει αλλάξει και αναγεννηθεί, ό οπαδός, προβάλλεται ή συμπεριφορά του «αναγεννημένου». Δηλαδή εάν κάπνιζε τώρα δέν καπνίζει, και αυτό αποδεικνύει, κατ' αυτούς, ότι έχει πραγματικά αναγεννηθεί. Εάν ήταν ναρκωμανής, τώρα δέν είναι, εάν ήταν βλάσφημος τώρα δέν είναι, εάν ήταν μοιχός και τώρα δέν είναι κ.ο.κ. Αυτό είναι χαρακτηριστικό πού συναντάται και στους Χιλιαστές, άρα ποιός από τους δύο είναι φορέας του Αγίου Πνεύματος; Κανείς. Οδηγούνται και οι δύο από τό πνεύμα της πλάνης.

Πώς αποδεικνύεται όμως ότι αυτή ή απότομη αλλαγή στον χαρακτήρα τους είναι πραγματική; Μήπως είναι κίβδηλη; Ο π. Δανιήλ Γούβαλης ανέφερε σε κάποια έκπομπή του: «Τό ζητούμενο δέν είναι ή αλλαγή της συμπεριφοράς, αλλά ή αλλαγή της ψυχής. Διότι μία αλλαγή της συμπεριφοράς δέν συνεπάγεται όπωσδήποτε και αλλαγή της ψυχής. Όσο καλός κι αν φαίνεται ό άνθρωπος, ή ψυχή δέν απαλλάσσεται από τά βάρη της πού είναι τά πάθη. Γιατί μόνο αυτή ή ψυχή απαλλαγμένη από τά πάθη είναι κατάλληλη για τή βασιλεία του Θεού. Άρα δέν μιλάμε για τήν αλλαγή της συμπεριφοράς, αλλά για τήν αλλαγή της ψυχής. Η έξωτερική συμπεριφορά μπορεί να αλλάξει από πολλούς παράγοντες όπως είναι ό φίλος, ό δάσκαλος, ό σύζυγος, ή ένταξη σε μία ομάδα ανθρώπων. Η επίπτωση στην ψυχή όμως είναι άσήμαντη. Όταν πάψουν αυτοί οι παράγοντες να ισχύουν, οι παλιές συμπεριφορές ξαναγυρνούν ή αντικαθίστανται από άλλες. Είναι όπως όταν έχουμε πυρετό και παίρνουμε αντιπυρετικό. Μόλις τελειώσει ή ενέργεια επιστρέφει ό πυρετός και μάλιστα δριμύτερος. Ο Κύριος μας δήλωσε "χωρίς έμοῦ οὐ δύνασθαι ποιεῖν οὐδέν"» (Ιω. ιε' 5). Χωρίς Έκείνον δέν υπάρχει έλπίδα σωτηρίας».

Βέβαια οι Πεντηκοστιανοί θά πουν ότι, χωρίς τον Χριστό και τό Άγιο Πνεύμα

δέν κάνουν τίποτε. Εάν όμως ήταν έτσι ή αλλαγή θά ήταν μόνιμη και ουσιαστική. Πολλές φορές όμως διαπιστώνεται ότι οι όπαδοί χρησιμοποιούν τις ίδιες εκφράσεις, χειρονομίες, και παρουσιάζουν μία επίπλαστη και επιφανειακή συμπεριφορά. Φροντίζουν να είναι πάντα μαζί και μόνο όταν κάνουν ευαγγελισμό έρχονται σε έπαφή με τον κόσμο. Έπομένως όταν φύγει κάποιος από τήν ομάδα, επανέρχεται στα προηγούμενα πάθη του, όποτε αποδεικνύεται ότι ή λεγόμενη «αναγέννηση», άποτελεϊ δόλωμα και προσηλυτιστική βιτρίνα, για να προσελκύσουν κάποιον.

Άς δοῦμε τώρα, αν τό ευαγγελικό μήνυμα ταυτίζεται με όλες αυτές τις πρακτικές, της «αναγέννησης» και της στιγμιαίας σωτηρίας.

Στό Ευαγγέλιο του Μάρκου δ' 26 ή Βασιλεία του Θεού παραλληλίζεται με τον σπόρο πού γίνεται πρώτα χορτάρι, έπειτα στάχυ, έπειτα σιτάρι. Άρα δέν μπορεί ή αλλαγή της ψυχής να είναι ένα γεγονός ξαφνικό και στιγμιαίο, αλλά μία άργη διαδικασία. Συνεπώς βαθμιαία είναι ή πνευματική πρόοδος της ψυχής. Ο Ευαγγελιστής Λουκάς γράφει «καρποφορούσιν έν ύπομονη» δηλαδή σιγά-σιγά με προσκαρτέρηση, με άγωνα, «τη στενή και τεθλιμμένη όδό».

Οί Πεντηκοστιανοί προτείνουν εύκολες λύσεις για να προσελκύσουν όπαδούς χωρίς κόπο και πνευματικό άγωνα και οι διάφορες μεταστροφές δέν έχουν καμία σχέση με τό μήνυμα του Ευαγγελίου. Άλλωστε οι Πεντηκοστιανοί έμφανίσθηκαν στην Ελλάδα μόλις τον 20ο αιώνα και οι δήθεν «έμπειρίες» πού εμφανίζονται σ' αυτούς δέν έχουν καμία σχέση με τήν άληθινή Έκκλησία.

Οί Πατέρες της Έκκλησίας σημειώνουν ότι «πρέπει να δώσεις αίμα για να πάρεις πνεύμα». Έπομένως, στον πνευματικό

ΓΕΔΕΩΝΙΤΕΣ ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΝΗ ΚΙΝΗΣΗ

τῆς Ἀγγελικῆς Δημ. Χατζηγιάννου
Δρ Θεολογίας

Οἱ Γεδεωνίτες εἶναι μία προτεσταντική κίνηση, ἡ ὁποία ιδρύθηκε στίς Ἡνωμένες Πολιτείες τῆς Ἀμερικῆς τό 1899¹ στήν πόλη τοῦ Wisconsin. Τό φθινόπωρο τοῦ 1898 δύο ἄνδρες ἄγνωστοι μεταξύ τους ὁ John H. Nicholson καί ὁ Samuel E. Hill συναντήθηκαν τυχαῖα στό ξενοδοχεῖο Central Hotel Boscobel τοῦ Γουισκόνσιν² καί ἄρχισαν νά διαβάζουν τήν Ἁγία Γραφή. Ὁ Κύριος, σύμφωνα μέ τούς Γεδεωνίτες, τούς ἐνέπνευσε τήν ιδέα νά δημιουργήσουν ἕνα σύνδεσμο ἀπό χριστιανούς ἄνδρες, οἱ ὁποῖο θά ταξίδευαν μέ σκοπό τή διάδοση καί τή μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς³.

Μετά τή σύσταση τῆς ομάδας (1899) τὰ μέλη τῆς ἀποφάσισαν νά τῆς δώσουν τήν

ὄνομασία «Γεδεωνίτες». Ἡ ὄνομασία τῆς κινήσεως προέρχεται ἀπό τό ὄνομα τοῦ Γεδεών, ἑνός ἀπό τούς Κριτές τοῦ Ἰσραήλ⁴, ἡ ἱστορία τοῦ ὁποίου περιλαμβάνεται στήν Παλαιά Διαθήκη, στό βιβλίο τῶν Κριτῶν. Ἡ ἐπίσημη ὄνομασία τῆς ὀργανώσεως εἶναι «*The Gideons International*»⁵.

Τό ἔμβλημα τῆς κινήσεως εἶναι μία ὑδρία καί ἕνας πυρσός. Τά δύο αὐτά ἔμβλήματα προέρχονται ἀπό ἀναφορά πού γίνεται στό βιβλίο τῶν Κριτῶν καί πῶς συγκεκριμένα στό περιστατικό ὅπου ὁ Γεδεών μετά ἀπό ἐντολή τοῦ Θεοῦ χρησιμοποίησε τήν ὑδρία καί τόν πυρσό γιά νά κερδίσει τούς Μαδιανίτες⁶. Μέ αὐτά

1. Βασιλείου Γεωργοπούλου π., «Γεδεωνίτες: Μία διεθνής προτεσταντική ὀργάνωση», Ἐφημέριος 1 (2010) 18.

2. <https://www2.gideons.org/about>.

3. Χριστοφόρου Τσιάκκα Ἀρχιμ. (νῦν Ἐπισκόπου Καρπασίας), «Γεδεωνίτες», Ἐγκυκλοπαιδικό Λεξικό Ὁρησκειῶν καί Αἰρέσεων-παραθρησκευτικῶν ὁμάδων καί συγχρόνων ιδεολογικῶν ρευμάτων, Κύπρος 2002, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Τροοδοτισσῆς, σ. 157.

4. Γεδεών ἡ Ἱεροβαάλ. Ἦταν γόνος τῆς φυλῆς τοῦ Μανασσῆ, ὁ πέμπτος Κριτής τοῦ Ἰσραήλ (1249-1209 π.Χ.). Γ. Κωνσταντίνου, *Λεξικό τῶν Ἁγίων Γραφῶν*, ἐν Αθήναις 1888, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Ἀθηναΐδος, φωτοτυπική ἀνατύπωση 1968, ἐκδ. Γρηγόρη, σ. 231. Περισσότερα γιά τόν Γεδεών βλ. στό Κριταί κεφ. στ' 11-40, ζ'-η' καί στό *The interperer's dictionary of the Bible*, Nashville 1990, ἐκδ. Abingdon Press, τόμ. 2, σσ. 393-395.

5. Τσιάκκα, «Γεδεωνίτες», σ. 157.

6. Κριταί ζ' 16-22.

ἀγῶνα τοῦ Ὁρθοδόξου χριστιανοῦ ἰσχύει πρῶτα ἡ κάθαρση, ἔπειτα ὁ φωτισμός καί τέλος ἡ θέωση.

Ἐπομένως, ἡ «ἀναγέννηση» τῶν Πεντηκοστιανῶν δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τήν Ἁγία Γραφή καί τή μία καί μόνη ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Πεντηκοστιανοί δέν ἀκολουθοῦν τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά προτιμοῦν νά δημιουργήσουν μία δική τους παράδοση, πού εἶναι ἀνθρώπινη

ἐπινόηση καί δέν σώζει, γιά νά προσελκύσουν ὀπαδούς. Ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει ὅτι ἡ ἀναγέννηση ταυτίζεται μέ τό Βάπτισμα ἐξ ὕδατος καί Πνεύματος, τό λουτρό τῆς παλλιγεννεσίας, τό ὁποῖο συνοδεύεται μέ τήν ἀπαλλαγῆ τῶν ἁμαρτιῶν μας. Τό νέο μας ξεκίνημα συνεχίζεται ὡς μία σταυρική πορεία μέ συνοδοιπόρο τόν Χριστό καί στόχο τήν Ἀνάστασή μας καί τήν αἰώνια ζωῆ μαζί Του στήν ἄνω Ἱερουσαλήμ.

τά δύο σύμβολα οί Γεδεωνίτες δηλώνουν ότι μέσα τους καίει ή φλόγα τής πίστεως προς τόν Θεό, ή όποία μεταδίδεται μέ τόν λόγο του⁷.

Η κίνηση εμφανίζεται ως άδογματίστη ή ύπερδογματική. Τά βασικά πιστεύω τους συνοψίζονται στα έξι: «α) στην όμολογία ότι ό Ιησούς Χριστός είναι ό αιώνιος Λόγος του Θεού, β) στην αναγνώρισή του ως προσωπικού λυτρωτή από τόν καθένα, γ) στην αναγνώριση τής Αγίας Γραφής ως θεοπνεύστου λόγου του Θεού και δ) στην έπιθυμία νά ακολουθοϋν τόν Ιησού Χριστό στην καθημερινή τους ζωή»⁸. Τά μέλη τής κινήσεως είναι λαϊκοί «από όλα τά εύαγγελικά δόγματα, χριστιανικές έπιχειρήσεις και επαγγελματίες μέ ζωντανές μαρτυρίες πού άφοροϋν τόν Κύριο. Κάθε Γεδεωνίτης είναι ενεργό μέλος σε κάποια τοπική εκκλησία και οί Γεδεωνίτες είναι όργανισμός πού εργάζεται σε συνεργασία μέ τίς εύαγγελικές εκκλησίες και οργανισμούς»⁹. Τά κεντρικά γραφεία τής όργανώσεως βρίσκονται στην πόλη Νάσβιλ (Nashville) τής πολιτείας του Τενεσσή των ΗΠΑ¹⁰. Τό 1947 ή όργάνωση έπεκτάθηκε στη Μ. Βρετανία, ένω σήμερα δραστηριοποιείται σε 190 χώρες¹¹ και έχει περίπου 250.000 μέλη¹².

Σκοπός τής κινήσεως είναι ή διάδοση τής Αγίας Γραφής γι' αυτό και τά μέλη τής όργανώσεως φροντίζουν νά τοποθετοϋν τήν Αγία Γραφή και άλλα έντυπα σε ξενοδοχεία, δημόσιους χώρους, στρατόπεδα,

νοσοκομεία, άεροδρόμια κ.ά¹³. Ο βασικός κανόνας τής χριστιανικής τους ζωής είναι νά νηστεϋουν άυστηρά μία ήμέρα τό μήνα, νά προσεύχονται όλοι μαζί και νά μελετοϋν τήν Αγία Γραφή.

Ο προτεσταντικός χαρακτήρας τής κινήσεως είναι δεδομένος. Στόν έπίσημο διαδικτυακό τόπο τής όργανώσεως χαρακτηρίζονται ως «ίεραποστολικός βραχίονας» των προτεσταντικών όμολογιών, ένω τά ανά τόν κόσμο μέλη της, πού ανήκουν σε διάφορες προτεσταντικές όμολογίες μποροϋν νά γίνουν μέλη δεχόμενοι άπλως τούς σκοπούς τής όργανώσεως. Σημειώνουν χαρακτηριστικά: «Οί Γεδεωνίτες είναι δραστήρια μέλη των Εύαγγελικών Εκκλησιών, κοινοτήτων και Έλευθέρων Εκκλησιών». Ο προτεσταντικός χαρακτήρας τής όργανώσεως καθίσταται εμφανής και από τή χρήση τυπικών όμολογιών σωτηρίας πού συναντάμε σε πλήθος προτεσταντικών ομάδων και έντύπων¹⁴.

Στήν Ελλάδα οί Γεδεωνίτες εμφανίστηκαν τό 1952 όταν ό Άμερικανός εργοστασιάρχης ψυγείων Ιωάννης Ίνγκλαντ σύστησε τήν ένωση Γεδεωνιτών¹⁵ πού δραστηριοποιήθηκαν μέ τήν όνομασία «Οί φίλοι τής Αγίας Γραφής» μέ σκοπό τή διάδοση της. Άποτελοϋν σωματείο μέ αναγνωρισμένο καταστατικό από τό Πρωτοδικείο Αθηνών. Τό ελληνικό τμήμα άποτελεί, σύμφωνα μέ τούς ίδιους, παράρτημα τής «The Gideons international»¹⁶.

Η Ίερά Συνοδος τής Εκκλησίας τής Ελλάδος μέ άπόφασή της (21 Μαρτίου 1961) θεωρεί τή διάθεση τής Αγίας Γραφής από τήν έν λόγω προτεσταντική ομάδα ως καθαρά προσηλυτιστική ενέργεια.

7. Αντ. Παπαδοπούλου, *Σύγχρονες αίρέσεις, «θρησκευτικά κινήματα», νέα έποχή*, Θεσσαλονίκη 1996, έκδ. Πουρναρά, σ. 104.

8. Βασιλείου Γεωργοπούλου π., «Γεδεωνίτες», σ. 18.

9. Τσιάκκα, «Γεδεωνίτες», σ. 157.

10. Γεωργοπούλου, «Γεδεωνίτες», σ. 18.

11. Th. Kyrian-Mark Lamport, *Encyclopedia of the Christianity of the United States*, τόμ. 5, WA 2016, σ. 963.

12. Γεωργοπούλου, «Γεδεωνίτες», σ. 18.

13. Τσιάκκα, «Γεδεωνίτες», σ. 157.

14. Γεωργοπούλου, «Γεδεωνίτες», σ. 19.

15. Παπαδοπούλου, *Σύγχρονες αίρέσεις*, σ. 104.

16. Γεωργοπούλου, «Γεδεωνίτες», σ. 19.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗ ΗΜΕΡΙΔΑ ΣΤΟΝ Ι. Ν. ΑΓΙΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΑΧΑΡΝΩΝ

Αντιαιρετική ήμεριδα πραγματοποιήθηκε στις 19 Μαΐου 2018 στον Ίερό Ναό Αγίου Ἐλευθερίου Ἀχαρνῶν μέ τήν συνεργασία τῆς Ἐνορίας καί τῆς Π.Ε.Γ.

Τό πρωῖ τελέσθηκε στό ἸΝαό ἡ Θεία Λειτουργία καθώς καί Ἰερό Μνημόσυνο, στή μνήμη τοῦ μακαριστοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Π.Ε.Γ. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου. Στήν ὁμιλία του ὁ πρόεδρος τοῦ Πνευματικοῦ Συμβουλίου Ἀρχιμ. π. Χρυσόστομος Μαϊδῶνης περιέγραψε τήν ὁμολογιακή μορφή τοῦ πατρός Ἀντωνίου τονίζοντας, ὅτι «στό πρόσωπο καί στό ἔργο του πραγματοποιήθηκαν οἱ λόγοι τοῦ Ἁγίου Σιλουανοῦ τοῦ Ἀθωνίτου περί δογματικῆς συνειδήσεως. Ὁ θεωμένος φθάνει στήν ἐνότητά του μέ τήν Ἀλήθεια καί τήν Ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ. Ὅποτε ἐκφράζει τήν ἀλήθεια μέσα στήν Ἐκκλησία ἀπό ἀγάπη γιά τούς πιστούς καί τά θύματα τῆς πλάνης».

Στή συνέχεια, στό πνευματικό κέντρο τοῦ Ἰ. Ναοῦ, ἔλαβε χώρα ἀντιαιρετική ἡμερίδα, μέ τήν συμμετοχή ἐνοριτῶν καί μελῶν τῆς Π.Ε.Γ. μέ στόχο τήν εὐαισθητοποίηση τῶν Ἐνοριτῶν στήν ἀπειλή τῶν συγχρόνων αἱρέσεων.

Τῶν ἐργασιῶν προήδρευσε ὁ Αἰδ. π. Κυριακός Τσουρός, Γραμματέας τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἱρέσεων καί ἀκολούθησαν οἱ ἐξῆς εἰσηγήσεις:

«Ἐσωχριστιανική καί ἐξωχριστιανική ἀπειλή», ἀπό τόν Ἀρχιμ. Χρυσόστομο Μαϊδῶνη.

«Οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», ἀπό τήν κ. Φωτεινή Περγιουλάκη. «Οἱ Πεντηκοστιανοί», ἀπό τόν Θεολόγο κ. Βασίλη Κελίδη καί «Ἐναλλακτικές θεραπείες καί οἱ σχέ-

σεις τους μέ τήν Νέα Ἐποχή» ἀπό τήν βιολόγο κ. Κωνσταντίνα Ἀλεβίζου.

Στήν συνέχεια τῶν εἰσηγήσεων ἀκολούθησαν διευκρινιστικές ἐρωτήσεις καί διάλογος μέ τούς συμμετέχοντες.

Ἀποφασίσθηκε τέλος νά λειτουργήσει Ἀντιαιρετικό Σεμινάριο, στά πλαίσια τῆς Ἐνορίας, μέ σκοπό τήν εὐαισθητοποίηση τῶν ἐνοριτῶν καί τήν κατάρτιση στελεχῶν γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων στήν ἐνορία.

Τήν εὐθύνη τῆς ὅλης ὀργάνωσης εἶχε ὁ Αἰδ. π. Θεμιστοκλῆς Χριστοδούλου, ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ, πού μέ τήν παρουσία του στήν Θ. Λειτουργία, στήν ἡμερίδα καί στό διάλογο ἐξασφάλισε τήν ἐπιτυχία τῆς ὅλης συνάντησης.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ Π.Ε.Γ. ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΩΝ ΝΗΠΙΩΝ

Τό Σάββατο, 2^α Ἰουνίου πραγματοποιήθηκε προσκυνηματική ἐκδρομή καί ἡμερίδα στήν φιλόξενη Γυναικεῖα Ἱερά Μονή Ἁγίων Νηπίων τῆς Μητροπόλεως Θηβῶν, τῆς ὁποίας κτήτωρ καί πνευματικός εἶναι ὁ Παν. Ἀρχιμ. π. Μελέτιος Στάθης, συνεργάτης τοῦ ἀντιαιρετικοῦ γραφείου τῆς Συνόδου.

Τό πρωῖ, στό καθολικό τῆς Μονῆς, τελέσθηκε ἡ Θεία Λειτουργία καί μνημόσυνο γιά ὅλα τά ἀποβιώσαντα μέλη τῆς Π.Ε.Γ. Μετά τό πρωῖνό κέρασμα πραγματοποιήθηκε ἡμερίδα μέ θέμα: «Ἡ συμβουλευτική τῶν θυμάτων τῶν αἱρέσεων καί τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν τους».

Ὁμιλητές ἦσαν:

Ἡ κ. Φωτεινή Περγιουδάκη μέ θέμα: «Ὁ διάλογος μέ τούς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά».

Ὁ κ. Ἀναστάσιος Πολυχρόνης μέ θέμα: «Ὁ διάλογος μέ ἕνα Πεντηκοστιανό καί ἡ βοήθεια στοῦς συγγενεῖς του».

Ο κ. Γιάννης Μηλιώνης με θέμα: «*Η συμβουλευτική τῶν θυμάτων τῆς Νέας Εποχῆς*».

Ακολούθησε διάλογος καί τονίσθηκε ἡ ἀνάγκη λειτουργίας Συμβουλευτικοῦ Σταθμοῦ, στό πλαίσιο τῆς Π.Ε.Γ., γιά τήν προσφορά βοήθειας στά θύματα τῶν αἰρέσεων καί στους συγγενεῖς τους, κατά τά πρότυπα πού εἶχε θέσει ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος.

Ὁ Γραμματέας τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπι τῶν αἰρέσεων Αἰδ. π. Κυριακός Τσουρός ἔκλεισε τήν ἡμερίδα τονίζοντας τήν ἀνάγκη εὐαισθητοποίησης τῶν μελῶν τῆς Π.Ε.Γ. μέ στόχο τήν βοήθεια στά θύματα τῶν αἰρέσεων, πάντοτε ὑπό τίς εὐλογίες τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐκδρομή ὀλοκληρώθηκε μέ τήν παράθεση γεύματος ἀπό τήν μικρή, ἀλλά φιλόξενη Μονή.

I. ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ

Στή μνήμη τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου τελέσθηκε Ἰ. Μνημόσυνο στόν Ἱερό Ναό Ἁγίων Ἀναργύρων, τῆς Ἑνορίας Ἁγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμωνύμου Δήμου, τό Σάββατο 16 Ἰουνίου 2018.

Μέ πρωτοβουλία τῆς Ἑνορίας, τιμήθηκε ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος ὁ ὁποῖος ἐπί 25 χρόνια διετέλεσε ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καί ἀπ' ἐκεῖ ξεκίνησε τό ἀντιστασιακό του ἔργο στήν Ἀθήνα, στήν Ἑλλάδα καί σ' ὀλόκληρο τόν Ὁρθόδοξο κόσμο.

Στή Θεία Λειτουργία καί τό μνημόσυνο ἔλαβαν μέρος οἱ ἐφημέριοι τῆς Ἑνορίας Ἁγίας Παρασκευῆς. Γιά τήν ἐπιτυχία τῆς ἐκδήλωσης ἰδιαίτερος συνέβαλε ὁ Αἰδ. π. Σταῦρος Τρικαλιώτης ὑπεύθυνος τοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων.

Ὑπενθυμίζουμε, ὅτι ὁ μακαριστός π. Ἀντώνιος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον στίς 2 Μαΐου 1996 καί ἐνταφιάσθηκε στό Δημοτικό Κοιμητήριο τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς.

Ἀξίζει νά ἀναφερθεῖ, ἐπίσης ὅτι μέ ἐνέργειες τῆς Ἑνορίας, ἐδόθη τό ὄνομα τοῦ π. Ἀντωνίου σέ ὁδὸ τῆς περιοχῆς, ἀπό τόν Δῆμο Ἁγίας Παρασκευῆς. Ἀκόμη, σύντομα πρόκειται νά στηθεῖ στό προαύλιο τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων προτομή τοῦ π. Ἀντωνίου.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΓΙΟΓΚΑ ΣΤΟ ΔΗΜΟ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ὡς γνωστό, τό 2015, ὁ Ὄργανισμός Ἑνωμένων Ἐθνῶν καθιέρωσε νά ἐορτάζεται ἡ 21^η Ἰουνίου ὡς Διεθνῆς Ἡμέρα Γιόγκα.

Ἡ ἐνέργεια αὐτή ἦταν δυστυχῶς τό ἐπιστέγασμα μιᾶς σειρᾶς ἐνεργειῶν ὥστε ἡ πρακτική αὐτή τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ καί τοῦ Βουδισμού νά διεισδύσει στίς χριστιανικές κοινωνίες, ἀλλά καί στήν πατρίδα μας, ὡς ἄσκηση ὑγείας καί νά προτείνεται ἀπό τά γυμναστήρια καί ἀπό ἄλλους φορεῖς ὡς ψυχοσωματική χαλαρωτική γυμναστική γιά τήν καταπολέμηση τοῦ ἀγχους.

Δυστυχῶς πολλοί χριστιανοί ὄντες ἀπληροφόρητοι καί ἀγνοῶντας τήν προέλευση τῆς γιόγκα, ἀσκοῦνται σ' αὐτή ἐκτιθέμενοι πνευματικά καί ψυχικά στήν προπαγάνδα τῶν διαφόρων παραθρησκευτικῶν ὁμάδων πού δροῦν ἀνενόχλητα στή πατρίδα μας.

Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω, ἡ Π.Ε.Γ. διοργάνωσε ἐκδήλωση ἐνημέρωσης τοῦ λαοῦ γιά τή γιόγκα στό Δῆμο Ἁγίας Παρασκευῆς μέ τήν συνεργασία τῆς Ἑνορίας τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς.

Σημαντική ὑπῆρξε ἡ συμβολή τοῦ Παν/του Ἀρχιμ. Διονυσίου Κατερίνα γιά τή διοργάνωση τῆς ἐκδήλωσης, πού πραγματοποιήθηκε τήν Κυριακή, 17 Ἰουνίου τό ἀπόγευμα, στό Πνευματικό Κέντρο τῆς Ἑνορίας, στήν ὁδὸ Ἀποστόλου Παύλου 10.

Ἀναλυτικά, τό πρόγραμμα περιελάμβανε:

α) Προβολή ὀπτικοῦ ὑλικοῦ μέ σχετική εἰσήγηση ἀπό τόν κ. Γιάννη Μηλιώνη μέ θέμα: «*Εἶναι ἡ γιόγκα σωματική ἄσκηση-*

Γυμναστική; Είναι ή γιόγκα άσκηση για τή βελτίωση τής υγείας;».

β) Όμιλία τής κ. Κωνσταντίνας Αλεβίζου με θέμα: «Η σχέση τής γιόγκα και του διαλογισμού με τίς εναλλακτικές θεραπείες και τήν εναλλακτική γυμναστική».

γ) Όμιλία από τόν κ. Μεθόδιο Bicciano, ιταλικής καταγωγής πού ήταν δάσκαλος τής γιόγκα επί 20ετία, με θέμα: «Η άπάτη τής γιόγκα και του ανατολικού έσωτερισμού».

δ) Όμιλία από τόν Αρχιμ. π. Χρυσόστομο Μαϊδώνη με θέμα: «Απάντηση στην πρόκληση τής γιόγκα».

Στήν εκδήλωση συμμετείχαν ό Γραμματέας τής Συνοδικής Έπιτροπής έπι τών αίρέσεων Αιδ. π. Κυριακός Τσουρός, ό Αιδ. π. Χαράλαμπος Θεοδόσης, τής Ί. Μητροπόλεως Κηφισιάς και ό Αιδ. π. Σταύρος Τρικαλιώτης, ό όποιος χαιρέτισε έκ μέρους τής Ένορίας, τήν εκδήλωση.

Μετά τίς όμιλίες, ό π. Χρυσόστομος ευχαρίστησε τούς παρευρισκομένους, πού γέμισαν τήν αίθουσα με τήν παρουσία τους και ή εκδήλωση ολοκληρώθηκε με μικρό κέρασμα.

Άκολουθούν άποσπάσματα από τήν όμιλία του κ. Μεθόδιου Bicciano.

ΗΜΟΥΝ ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΓΙΟΓΚΑ¹

του Μεθόδιου Bicciano,
συντηρητου εικόνων-άγιογράφου

Έχουμε ιταλική καταγωγή. Η γυναίκα μου και έγώ ήρθαμε νά ζήσουμε στην Ελλάδα περίπου πριν από έξι χρόνια για νά αλλάξει ή ζωή μας και νά έρθουμε πιο κοντά στον πρώτο Χριστιανισμό στην περιοχή του Αγίου Όρους. Ζητήσαμε και βαπτισθήκαμε Όρθόδοξοι.

Δύο είναι οι βασικοί τρόποι με τούς όποιους ό «έχθρός» περιέβαλε τήν ανθρω-

πότητα με τά δίχτυά του σέ αυτό τόν τελευταίο αιώνα: τό πρώτο με τό νά κάνει τούς άλλους νά πιστεύουν ότι δέν υπάρχει (ώστε νά μπορεί νά ενεργεί έλεύθερα ανένόχλητος), με τήν έλλειψη πίστης πού τήν ακολουθεί ή εξάπλωση του άθεϊσμού. Τό δεύτερο ή δημιουργία άργότερα έπιθυμίας για κάποια άλλη θρησκεία, θεότητα, μυστικισμό ή άκόμη χειρότερα, παγανιστικές τελετές, μαγεία, άποκρουφισμό και τάλαιπά. Όσον άφορά τά τελευταία, δέν θά σταθώ σ' αυτά, άλλωστε ό καθένας με τήν νοημοσύνη πού διαθέτει μπορεί νά καταλάβει τόν επικίνδυνο άρνητισμό τους. Άς σταθούμε έδω, στίς έσωτερικές πτυχές πού φαίνονται ότι μάς κάνουν καλό.

Κάποιοι μιλούν για τή γιόγκα σάν έρευνα τής προσωπικής τους σωματικής και ψυχικής ευεξίας. Και έδω έγκείται ή άπάτη...ένός έγώ, πού δέν υπάρχει στην πραγματικότητα, ενός έγώ πού δέν είμαστε έμεις.

Γιόγκα: από τό σανσκριτικό «yoga» πού ή ρίζα σημαίνει «ζυγός», (άλλά στή Δύση μεταφράζεται τίς περισσότερες φορές ως «ένωση») ένωση τής ψυχής με τό Άπόλυτο. Ένωση τής ψυχής με τόν Θεό. Άλλά ποιόν Θεό; Όσο περισσότερο ή έρευνα αυτή φαίνεται νά μάς φέρνει κοντά στον Θεό τόσο μεγαλώνει αντίθέτως τό έγώ μας και άπομακρυνόμαστε από Αυτόν, πιστεύοντας ότι είμαστε έμεις ό Θεός. Έν τω μεταξύ, ό διάβολος γελά μαζί μας, μάς έμπαίζει.

Γίνεται πολύς λόγος στή γιόγκα για τήν αγάπη, αλλά τί είδους αγάπη είναι αυτή; Ποτέ δέν είναι μιά καθαρή αγάπη, γιατί είναι πάντα μολυσμένη από τήν αγάπη για τόν έαυτό μας, για τήν προσωπική μας ευημερία, και βάζει πάντα τό έγώ στό κέντρο όλης τής προσοχής.

Σχεδόν όλα τα είδη γιόγκα χρησιμοποιούν πολύ τό σώμα. Άλλά τί ρόλο θά πρέπει νά έχει τό σώμα στό ταξίδι προς τόν Θεό, στην προσευχή; Στην άνάλυση

1. Άποσπάσματα όμιλίας από ήμερίδα τής Π.Ε.Γ. στίς 17.6.2018.

του σωστοῦ ρόλου του σώματος του Χριστιανοῦ συνέβαλε πολύ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί στό κείμενο «Πρός υπεράσπιση τῶν Ἁγίων Ἡσυχαστῶν» γράφει: «Ὅποιος ἔχει καθαρίσει τό σῶμα του μέ τήν ἐγκράτεια, ἔχοντας μετατρέψει ὁποιο στοιχεῖο ὀξύθυμο καί λάγνο σέ εὐκαιρία γιά ἀρετή μέσω τῆς Θείας ἀγάπης καί παρουσιάζοντας στόν Θεό καθαρή διάνοια μέσω τῆς προσευχῆς, ἀποκτᾶ καί βλέπει στόν ἑαυτό του τήν ὑποσχόμενη χάρη τῶν ἀγνῶν στήν καρδιά».

Ἡμουν πολύ ἐντυπωσιασμένος νά ξανά-ανακαλύπτω στόν Χριστιανισμό, ὅταν τόν ἀσπᾶσθηκα, τή μυστική πόρτα πού ἀνοίγει καί μᾶς κάνει νά εἰσερχόμαστε σέ μιά ἄλλη διάσταση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ: τήν ταπεινότητα.

Στή γιόγκα, καί γενικότερα στόν ἐσωτερισμό τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἀλλά ἀκόμη καί στόν Βουδισμό, τή μεγαλύτερη θρησκεία τῆς Ανατολῆς, ὅσο κι ἂν ψάξουμε δέν ὑπάρχει κανένα ἴχνος τῆς ταπεινότητας. Στό Dhammapada, ἕνα ἀπό τά πιό ἀρχαῖα κείμενα τοῦ Βουδισμού, διαβάζουμε: «Τό φεγγάρι φωτίζει τή νύχτα, Ὁ πολεμιστής λάμπει στήν πανοπλία του, μέρα καί νύχτα ὁ βουδιστής μοναχός λάμπει ἀπό τό δικό του φῶς».

Στό «YogaSutra», τοῦ Patanjali, τῆς ἑκστασης, ὁ φωτισμός ὀρίζεται ὡς «Cittavrittinirodha», πού εἶναι ἡ διακοπή τῶν νοητικῶν κυμάτων.

Οἱ ὀρθόδοξοι Πατέρες ἔλεγαν ὅτι τό κακό γεννιέται μέ τήν πρώτη σκέψη πού ἔρχεται, ἔτσι θά πρέπει νά εἴμαστε πολύ προσεκτικοί σέ αὐτό τό σημεῖο γιά νά μή γίνουμε θύματα αὐτῶν τῶν φαινομενικῶν ἀναλογιῶν. Ὁ Ἡσύχιος ὁ Πρεσβύτερος δίδαξε ὅτι ὅλες οἱ σκέψεις, τόσο οἱ καλές ὅσο καί οἱ κακές, μποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν ἀπό τόν διάβολο γιά νά μᾶς κάνουν νά μήν προσευχόμαστε ἢ νά μᾶς κάνουν νά ἀποκλίνουμε ἀπό τόν σωστό τρόπο

ζωῆς· ἀλλά μέ τή βοήθεια τοῦ Κυρίου, μποροῦμε, ἀντίθετα νά τίς χρησιμοποιήσουμε ὥστε νά μᾶς ὑπενθυμίζουν νά προσευχόμαστε.

Στή γιόγκα μιλάμε συνεχῶς γιά τό Ἀπόλυτο πού στή Δύση συχνά μεταφράζεται Θεός, ἀλλά ὅσο κι ἂν ψάχνει κανείς, δέν ὑπάρχει ἐκεῖ αὐτός ὁ Θεός. Κυρίως δέν ὑπάρχει κάτι πού νά θυμίζει τήν Ἁγία Τριάδα, τόν Θεό τῶν πατέρων μας, πού εἶναι ἕνας ζωντανός Θεός, ὁ Τριαδικός Θεός στόν ὁποῖα βαπτιστήκαμε. Μποροῦμε νά βροῦμε ἐκεῖ μία ἄμεση ἐμπειρία σιωπῆς, ἀλλά εἶναι μιά σιωπή χωρίς Θεό. Εἶναι σάν νά ἀφαιροῦμε τά παλιόχορτα ἀπό ἕνα χωράφι. Ἔχομε ἕνα καθαρό χωράφι, ναι, ἀλλά δίχως τόν σπόρο τοῦ Θεοῦ, τόν σπόρο πού ὁ Θεός μᾶς δίνει μέσω τοῦ βαπτίσματος· δέν μπορεῖ νά φυτρώσει τίποτα. Ἀπλᾶ...σιωπή, κενό, «ἔλλειψη». Καί ἡ δίψα γιά τόν Θεό μεγαλώνει δίχως ἱκανοποίηση.

Αὐτά τά μεγάλα λάθη ψυχῆς σέ αὐτό τόν τελευταῖο αἰῶνα καί ἰδιαίτερα στή σημερινή γενιά μας, δέν εἶναι πράγματα πού πρέπει νά ὑποτιμηθοῦν: εἶναι «ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς», τῆς ψυχῆς μας, μᾶς κάνει νά γλιστρᾶμε πάντα στό ἀπύθμενο τῆς αἰώνιας καταδίκης.

Ἡ σανσκριτική λέξη «Kaivalya» πού μεταφράζεται ὡς «ἀπόλυτο» μπορεῖ ἐπίσης νά ἐρμηνευθεῖ ὡς «μόνος», «μοναδικός», ὅπως ἡ δική μας λέξη «μοναχός». Ἡ ἐμπειρία τῆς μυστικῆς ἔνωσης τῆς ψυχῆς μέ αὐτό τό «ἀπόλυτο» δέν εἶναι, ὡστόσο, ὅπως στόν Χριστιανισμό πού χάνεις, ἀκυρώνεις τόν ἑαυτό σου γιά τόν Θεό, ἀλλά, ἀντίθετα, περιγράφεται ὡς αὐτοπραγμάτωση. Ἔτσι σκοτώνουμε τόν Θεό μέσα μας. Ἀκόμη καί ἡ φωτεινή ἐμφάνιση τῆς φυσικῆς ἑκστασης μᾶς παραπλανᾶ: δέν εἶναι μιά ἐκδήλωση τοῦ Θεοῦ ἀλλά τό ἀντίθετό της, δηλαδή τό φῶς ἐκείνου τοῦ ἀγγέλου «Ἐωσφόρου» πού ἔπεσε γιά

τήν ὑπερηφάνεια στήν αἰώνια καταδίκη. Εἶναι ἡ ἴδια περηφάνια πού ὀδήγησε στήν κατασκευή τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ, πού δέν εἶναι παρά ἡ ἀνάβαση τῆς συνείδησής μας ἀπό τήν πνευματική καρδιά στήν κορυφή τοῦ κεφαλιοῦ, ὅπου βρίσκεται ἡ ἕδρα τῆς ἀτομικῆς λογικῆς.

Ἐπῆρξε μιά περίοδος στή ζωή τοῦ ἔκλυτου γιοῦ, ὅπου στό σκοτάδι πού βρισκόταν τινάχτηκε μιά σπίθα εὐαισθητοποίησης πού τόν ξύπνησε καί τόν ἐπανεφέρε στό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τόν Πατέρα. Εἶναι στό χέρι μας νά ἀποφασίσουμε ἂν θά πάρουμε τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς γιά τό σπίτι. Ἐνας Πατέρας ἀπειρώς φιλεύσπλαχνος περιμένει νά μᾶς ξανά ἀγκαλιάσει καί νά μᾶς γεμίσει μέ ἀγάπη. Αὐτός ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς δέν εἶναι ἕνας εὐκόλος δρόμος μετά ἀπό χρόνια ἐγκατάλειψης καί ἐσωτερικῆς διαταραχῆς, ἀλλά ἂν καλυφθεῖ μέ μετάνοια καί ταπείνωση, ἀκόμα κι ἂν τά μάτια μας κοιτάζουν ἀκόμη στό σκοτάδι, θά εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος πού θά μᾶς γνωρίσει καί θά μᾶς βοηθήσει στήν πορεία.

Μέ ἕναν πνευματικό Πατέρα πού μᾶς παρακολουθεῖ, μέρα μέ τή μέρα, ὅλα μποροῦν νά διασαφηνιστοῦν, ἀλλά αὐτό δέν

εἶναι πάντα ἐφικτό. Εἶναι ἀπαραίτητη ἀλλά καί ἀναγκαῖα ἡ βοήθεια τοῦ Κυρίου. Εἶναι κοντά μας καί παρατηρεῖ τί κάνουμε γιά νά δεῖ κατά πόσο εἴμαστε ταπεινοί, ἐάν ζητᾶμε τή βοήθειά Του κι ἂν θά ἀκολουθοῦμε τό δρόμο Του. Μέ τή ζωή μας εἶναι ἀπαραίτητο νά γίνουμε ἄξιοι τοῦ δώρου τῆς ταπεινότητος.

Ὁ Μακάριος Πορφύριος λέγει: «Ὁ στόχος τοῦ Μοναχοῦ, τοῦ Χριστιανοῦ δέν εἶναι νά ζητᾶ δῶρα ἀπό τόν Θεό, ἀλλά ἀγάπη».

Ἡ δική μας «γιογκα» γεννιέται ἀπό τήν συνειδητοποίηση τῆς μηδαμινότητάς μας, τῆς ἀδυναμίας μας κι ἀπό τίς συνεχεῖς ἥττες μας.

Ἡ δική μας «γιογκα» γεννιέται ἀπό τήν ἀληθινή θλίψη μέ μετάνοια καί δάκρυα.

Ἡ δική μας «γιογκα» εἶναι ὁ θάνατος τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου γιά τόν Θεό, εἶναι ὁ σταυρός, εἶναι τό δῶρο τῆς ζωῆς μας γιά τήν ἀγάπη.

Ἡ δική μας «γιογκα» εἶναι ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ ἑαυτοῦ μας στά χέρια τοῦ Κυρίου γιά μιά ζωή χωρίς τέλος, βυθισμένη στή χαρά, στή μεγαλύτερη δόξα του καί γιά τό καλό ὅλων των ὄντων καί τῶν πραγμάτων.

Ἡ δική μας «γιογκα» εἶναι ἡ αἰώνια Ἀνάσταση.

ΟΜΑΔΕΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Λειτουργοῦν καί ἐφέτος, στά πλαίσια τῆς Π. Ε. Γ., οἱ ἐξῆς Ὅμαδες Μελέτης τοῦ Σκη-
νικοῦ τῶν Αἱρέσεων καί τῆς Παραθρησκείας:

1. **Ὅμαδα Μελέτης** τῆς ἱστορίας, ἐξέλιξης, διδασκαλίας καί δράσης τῆς **Ἐταιρείας «Σκοπιά»** τῶν **«Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά»**. Κάθε Τρίτη, 4.00'-7.00' μ.μ.
2. **Ὅμαδα Μελέτης** τοῦ σκηνικοῦ τῆς **«Νέας Ἐποχῆς»** (Γκουρουϊστικές, Αποκρυφιστικές, Ἐναλλακτικές, Νεο Γνωστικές, Σατανιστικές κ.λπ. ὁμάδες). Κάθε Πέμπτη.
3. **Ὅμαδα Μελέτης** τῶν **Προτεσταντικῶν-Πεντηκοστιανῶν** κινήσεων. Κάθε Δευτέρα, 7.00'-9.00' μ.μ.

Τά **Μαθήματα** πραγματοποιοῦνται σέ αἴθουσα τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (Ἀποστόλου Παύλου 10, δύο δρόμους δεξιά, μετά τήν Ε. Ρ. Τ.). Τηλ. ἐπικοινωνίας: **210 6396 665**.

ΧΡΗΣΤΟΥ ΤΑΓΑΡΑΚΗ, ΕΡΕΥΝΗΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΑΤΡΙΚΗΣ

ΕΙΝΑΙ Η ΓΙΟΓΚΑ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ-ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ; Είναι ή γιόγκα ως μυϊκή άσκηση κατάλληλη για τη βελτίωση της υγείας;

Έδω και αρκετές δεκαετίες, όρισμένοι κύκλοι προβάλλουν στο δυτικό κόσμο τη γιόγκα ως ιδανική μορφή σωματικής άσκησης.

Επίσης γίνονται μαθήματα-σεμινάρια γυμναστικών ασκήσεων, διδάσκονται στάσεις και κινήσεις του σώματος, όπως αυτές εφαρμόζονται στον ινδουισμό και στον βουδισμό (γιόγκα).

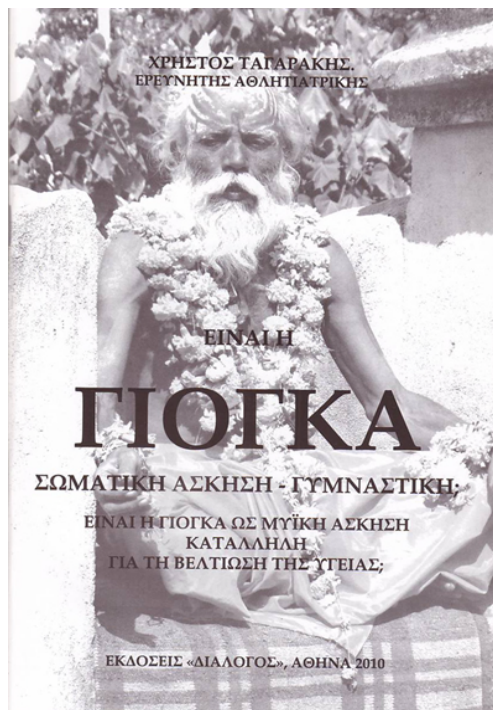
Στό παρόν κείμενο γίνεται προσπάθεια να παρουσιαστεί το θέμα με τον απλούστερο δυνατό τρόπο.

Σκοπός της μικρής αυτής εργασίας είναι να μπορέσει να αντιληφθεί ο καθένας, ανεξαρτήτως των θρησκευτικών, πολιτικών ή άλλων προτιμήσεων του τις διάφορες πλευρές του ζητήματος.

Η σωματική άσκηση είναι κοινό αγαθό, όπως και η ελευθερία. Ο κάθε ένας έχει το δικαίωμα να γνωρίσει ποιά είναι η αλήθεια για το συγκεκριμένο θέμα.

Μόνο έτσι, θα είναι σε θέση να επιλέξει ελεύθερα, αυτό που ο ίδιος κρίνει ως σωστό.

Η μελέτη γίνεται με βάση τις σύγχρονες απόψεις της ιατρικής, της αθλητιατρικής και της θρησκευσιολογίας.

Σελίδες: 40. Τιμή λιανική: 2 €.

Πώληση χονδρική (για βιβλιοπωλεία) & λιανική: Εκδόσεις Σταμούλη Α. Ε., τηλ.: 210 5238305.
Γιά αποστολές «επί αντικαταβολή»: Τηλ.: 210 6396665, Fax: 210 6082219.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΕΚΠΟΜΠΕΣ

Από τό **Ραδιοφ. Σταθμό της Έκκλησίας της Ελλάδος, 89,5 FM**, μεταδίδεται ή έκπομπή:
«**Άλλοτρίωση δόγματος - άλλοτρίωση ήθους**». **Σάββατο, 14.00-14.30.**

Επιμελείται και παρουσιάζει ο Πρωτοπρ. π. Βασίλειος Γεωργόπουλος.

Από τό **Ραδιοφ. Σταθμό της Πειραιϊκής Έκκλησίας, 91,2 FM**, μεταδίδονται οί έκπομπές:

α) «**Αντιαιρετική Δράση**», **Σάββατο, 12.00-12.45.**

Επιμελούνται και παρουσιάζουν οί Πρωτοπρ. π. Κυριακός Τσουρός και π. Βασίλειος Γεωργόπουλος

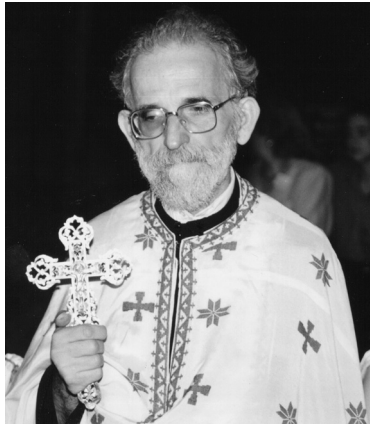
β) «**Σεμινάριο Όρθοδόξου Πίστεως**»,
Σάββατο, Χειμερινή ώρα 18.00-19.00, Θερινή ώρα 16.00-17.00.

(Αναμεταδίδονται οί όμιλίες που πραγματοποιούνται στο Ένοριακό Κέντρο του Ί. Ναού Αγίας Παρασκευής Αττικής, κάθε Κυριακή, 11:30-13:00).

Ίστοσελίδα της **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**:
www.ecclesia.gr, e-mail: ierasynodos@ecclesia.gr

Ίστοσελίδα της **ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ**:
www.ecclesia.gr/greek/holysynod/committees/heresies/HERESIES.HTM
e-mail: aireseis@gmail.com τηλ. 210 7272240-3, fax: 210 7272244

Ίστοσελίδα της Π. Ε. Γ.: www.ppu.gr τηλ. 210 6396665, fax: 210 6082219

**ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου
και συνεργατών του**

1. «Ἡ Ὁρθοδοξία μας».
2. «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη-Λατρεία- Ζωή».
3. «The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life».
4. «Ἡ ἀστρολογία στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
5. «Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας».
6. «Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καὶ παραχριστιανικῶν ομάδων», (ἔκδ. Γ΄).
7. «Πεντηκοστιανοὶ καὶ Ὁρθοδοξία».
8. «Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη θεώρηση τοῦ Κακοῦ», (ἔκδ. Β΄).
9. «Ἀποκρυφισμὸς, Γκουρουϊσμὸς, “Νέα Ἐποχή”», (ἔκδ. Γ΄).
10. «Διαλογισμὸς ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση».
11. «Ἡ Λατρεία τῆς “Σκοπιᾶς”», (τόμος Α΄).
12. «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ Ὁρθοδοξία», (τόμος Γ΄).
13. «Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σὲ δρόμους τοῦ Ἐωσφόρου».
14. «Νεοφανεῖς αἱρέσεις-Καταστροφικὲς Λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
15. «Ἐγκληματικὸ δόγμα. Ἐμπειρίες πρῶν σατανιστῶν».
16. «Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη», ἔκδ. Ζ΄ Πανορθόδοξο Συνδιασκέψευς (Ἀλίαρτος 20-26/9/1995).
17. «Ναζισμὸς μὲ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ομάδων».
18. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Προβληματικὴ καὶ στρατηγική».
19. «Νεοσατανισμὸς. Ὁρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση».
20. «Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια».
21. «Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας».
22. «Καταστροφικὲς λατρεῖες στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ νομικὴ ἀντιμετώπισή τους».
23. «Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία».
24. «Ρωμαιοκαθολικισμὸς, Προτεσταντισμὸς καὶ Ὁρθοδοξία».
25. «Ἀφιέρωμα στὸν π. Αντώνιο Αλεβιζόπουλο» ἔκδ. Π.Ε.Γ.
26. Μοναχῆς Ἀντωνίας, «Νεοπεντηκοστιανοὶ στὴν Ἑλλάδα», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
27. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
28. Νικολάου Σταυριανίδη, «Θεοσοφία - “Νέα Ἐποχή”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
29. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Σχεδιάγραμμα Ὁρθόδοξου Κατηχήσεως», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
30. Ἰωάννου Μηλιώνη, «Ναὶ ἢ ΟΧΙ στὸ Χάρι Πότερ;», ἔκδ. Π.Ε.Γ. (ἔκδ. Δ΄).
31. Λεωνίδου Ἰ. Φιλιππίδου. «Ἡ Παγκόσμιος προσδοκία Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
32. Κωνσταντίνου Γρηγοριάδη, «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάς», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
33. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Γενικὴ θεώρηση, (τεῦχος 1ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
34. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», Καμπάλα κ.λπ. (τεῦχος 2ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
35. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλχημεία» (τεῦχος 3ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
36. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀποκρυφιστικὲς Ὁμάδες», Ροδόσταυροι κ.λπ. (τεῦχη 4ο-10ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
37. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Νεοαποκρυφισμὸς», (τεῦχη 11ο-15ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
38. «Ὁ ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Μαγεία», (τεῦχη 16ο-20ο), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
39. «Σατανιστικὲς παγίδες» (σειρὰ Β΄), ἔκδ. Π.Ε.Γ.
40. Κυριάκου Κυριαζόπουλου, «Σαηεντολογία», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
41. Κωνσταντίνου Χολέβα, «Ποιοὶ καὶ γιατί ἀμφισβητοῦν τὴν Ἑλληνορθόδοξη παράδοση;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
42. Ἄννας Μπουρδάκου, «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Ἀπὸ τό Α στὸ Ω», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
43. π. Κυριακοῦ Τσουροῦ, «Ὁ Νεοπαγανισμὸς τῆς “Νέας Ἐποχῆς”», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
44. Χρήστου Ταγαράκη, «Εἶναι ἢ γιόγκα σωματικὴ ἄσκηση-γυμναστική;», ἔκδ. Π.Ε.Γ.
45. Κωνσταντίνου Παπαχριστοδοῦλου, «Προφῆτες καὶ ψευδοπροφῆτες», ἔκδ. Π.Ε.Γ.

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων ποὺ συνιστοῦμε

1. «Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη», ἔκδ. Π.Ε.Γ Βορείου Ἑλλάδος, (ἔξαντλήθηκε). Ὑπάρχει στὴν ἱστοσελίδα: www.orthodoxnet.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=41
2. Μοναχοῦ Ἄρσενιου Βλιαγκόφτη, «Σύγχρονες Αἱρέσεις. Μία πραγματικὴ ἀπειλή», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
3. Βουδιστικὲς αἱρέσεις στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας», ἔκδ. Παρακαταθήκη (τηλ. 2310 222511).
4. Μ. Ε. Johnes, α) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ πόλεμος μὲ τὸ θηρίο», β) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ ὁ μαρμαρωμένος βασιλιάς», γ) «Ὁ Νίκ Μάρβελ καὶ τὸ νησί τῆς Ἀφροδίτης», ἔκδ. Κ. Ε. Δ., Ἰ. Ν. Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν (τηλ. 2610 275022).

Τὰ βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν τὰ βρίσκετε μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στὴν Π.Ε.Γ, τηλ. 210 6396665, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῇ.